

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

20 december 2000

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET MIDDELENBEGROTING 2001

DECREET ALGEMENE UITGAVENBEGROTING 2001

DECREET BEPALINGEN TOT BEGELEIDING VAN DE BEGROTING 2001

RESOLUTIE UITVOERING VAN PUBLIEK-PRIVATE SAMENWERKING EN HET OPRICHTEN
VAN EEN KENNISCENTRUM

Inhoud

Nr. 18

Woensdag 20 december 2000
Morgenvergadering

Berichten van verhindering

1

Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001

- 13 (2000-2001) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 14 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 3 : Ontwerp van decreet
- 16 (2000-2001) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001

- 13 (2000-2001) – Nr. 1 : Toelichtingen
- 15 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 10 : Ontwerp van decreet
- 16 (2000-2001) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2001

- 463 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 19

Voorstel van resolutie van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer c.s. betreffende de uitvoering van Publiek-Private Samenwerking en het oprichten van een Kenniscentrum

- 128 (1999-2000) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking (Voortzetting)

1

Sprekers : de heren Bart De Smet en Carl Decaluwe, mevrouw Veerle Heeren, de heren Herman De Loor, Gilbert Van Baelen, André Moreau, Dirk Holemans, Sven Gatz, Dominiek Lootens-Stael, André Kenzeler, Tuur Van Wallendael, Dany Vandenbossche, Joachim Coens, Jef Van Looy, Patrick Lachaert en Eric Van Rompuy, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heren Paul Wille, Johan Malcorps, Gilbert Bossuyt en Pieter Huybrechts, minister Johan Sauwens, minister Bert Anciaux, minister Vera Dua, minister Dirk Van Mechelen en minister Steve Stevaert

Regeling van de werkzaamheden

35

VOORZITTER : De heer André Denys, onder-voorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.01 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Claudine De Schepper, Freddy Feytons, John Taylor : gezondheidsredenen ;

Louis Bril : ambtsverplichtingen ;

Jan Penris : familieverbindingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001

- **13 (2000-2001) – Nr. 1 : Toelichtingen**
- **14 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 3 : Ontwerp van decreet**
- **16 (2000-2001) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof**

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001

- **13 (2000-2001) – Nr. 1 : Toelichtingen**
- **15 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 10 : Ontwerp van decreet**
- **16 (2000-2001) – Nr. 1 : Verslag van het Rekenhof**

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2001

- **463 (2000-2001) – Nrs. 1 tot 19**

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer c.s. betreffende de uitvoering van publiek-private samenwerking en het oprichten van een Kenniscentrum

- **128 (1999-2000) – Nrs. 1 en 2**

Algemene bespreking (Voortzetting)

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001, het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001, het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2001 en het voorstel van resolutie van mevrouw Demeester c.s. betreffende de uitvoering van publiek-private samenwerking en het oprichten van een Kenniscentrum.

De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, namens mijn fractie zal ik het tijdens deze begrotingsbesprekingen achtereenvolgens hebben over het stedenbeleid, de binnenlandse aangelegenheden en het huisvestingsbeleid.

Bij de bespreking van de begroting 2000, nu reeds een jaar geleden, werd door onze fractie al heel wat kritiek geuit op het beleid van deze regering op het vlak van stedenbeleid. Toen heette het nog dat het de eerste begroting was van de nieuwe regering en dat de belangrijkste aandachtspunten in het nieuwe beleid van deze meerderheid pas met de begrotingen van de volgende jaren echt duidelijk zouden worden. Vandaag legt deze regering haar tweede begroting aan het parlement voor. Wat is er ondertussen aan nieuw beleid voorgesteld ? Wat werd ondertussen gerealiseerd ? Welke nieuwe visie kwam er bovendrijven ?

Een belangrijk voorval was alvast de wisseling van bevoegdheden tussen de ministers Anciaux en Sauwens. Daarmee is wat betreft het stedenbeleid zowat een volledig jaar verloren gegaan. Ik weet dat de minister dat niet graag hoort, maar de feiten tonen dit aan. Elke beslissing die minister Anciaux op het vlak van huisvesting en stedelijk beleid heeft genomen, kan daarenboven nog worden aangevochten. Wat me daarbij verwondert, is de lichtzinnigheid waarmee de regering deze zaak heeft opgenomen. Bij een dergelijke houding stel ik me toch wel ernstige vragen. Als dat de wijze is waarop de regering haar verantwoordelijkheid opneemt, dan moet dit parlement zich ernstig zorgen maken.

Met veel tromgeroffel werd in de Septemberverklaring de oprichting aangekondigd van een stadsvernieuwingsfonds. Voor de steden, die met heel wat moeilijkheden geconfronteerd blijven, was dit

De Smet

een hoopvol teken. Er zou in bijkomende middelen voor het opwaarderen van de stedelijke kernen worden voorzien. Bij dit alles rijst momenteel echter een ernstig probleem. In de begroting Stedenbeleid is er van dit stadsvernieuwingsfonds niets terug te vinden. Het stadsvernieuwingsfonds bestaat momenteel alleen maar in het hoofd van de minister. Of het ooit concreet gerealiseerd wordt, moeten we afwachten.

Daarbij moet ik automatisch terugdenken aan de eerder aangekondigde renteloze renovatieleningen van minister Anciaux. Die zouden mensen ertoe moeten aanzetten huizen in een aantal stedelijke kernen te renoveren. Alleen stellen we vast dat er van die renteloze leningen nooit iets is terechtgekomen. Gaan we nu dezelfde weg op met het stadsvernieuwingsfonds? Er zijn heel wat mooie beloftes en veel fraaie plannen, maar daarna gebeurt er niets meer. Is de minister er overigens zo zeker van dat hij de middelen van de privatisering van de GIMV zal kunnen – of mogen – aanwenden voor het spijzen van een stadsvernieuwingsfonds? Daarover bestaat immers heel wat twijfel. Ook tijdens de commissiebesprekingen heb ik daar geen duidelijkheid over gekregen.

Inzake het stedelijk beleid is er enkel de decretaal voorziene stijging van het Sociaal Impulsfonds. Van een extra inspanning voor de steden is er verder niets concreets terug te vinden. Van een regering die telkens weer verwijst naar de substantiële financiële ruimte waarover ze tijdens deze legislatuur zou beschikken, had ik toch wel iets anders verwacht. Er is trouwens een schril contrast met de vorige minister van Binnenlandse Aangelegenheden, die er in budgettaire moeilijker omstandigheden toch in is geslaagd de SIF-middelen aanzienlijk te verhogen.

De intentie om bij het Sociaal Impulsfonds de administratieve procedures voor de waarborggemeenten te vereenvoudigen, is wel een goede zaak. We staan verder ook positief tegenover het initiatief van de minister om stedelijke monografieën op te stellen en een leefbaarheidsmeter uit te werken. Deze instrumenten zullen ons in de toekomst in staat stellen het gevoerde stedenbeleid te evalueren en bij te sturen.

We zien ongeveer hetzelfde verhaal op het gebied van Binnenlandse Aangelegenheden. Ook op dat beleidsdomein had de regering – blijkens de Septemberverklaring – de intentie om bergen te verzetten. Nu blijkt echter dat het Gemeentefonds

slechts een normale decretale stijging kent, en dat op een aparte basisallocatie wordt voorzien in 1 miljard frank extra als aanvullende tegemoetkoming voor de gemeenten. Hoe dat miljard over de steden en gemeenten verdeeld zal worden, is allerm minst duidelijk. Er wordt verwezen naar een algehele herziening van de fondsen, een operatie waarin ook het SIF betrokken zou worden. Er wordt ook gezegd dat er andere verdeelcriteria zullen komen. Wanneer en hoe zal dat evenwel gebeuren?

Uit nalezing van de documenten betreffende de parlementaire bespreking van de oprichting van het huidige Gemeentefonds blijkt dat daarbij allerlei gevoeligheden de kop opstaken. Ik heb bijgevolg mijn bedenkingen bij de tijdsperiode waarin een herziening van deze fondsen kan gebeuren: het zal zeker niet voor binnenkort zijn. Intussen zullen de lokale besturen op hun honger blijven zitten.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Het extra bedrag van 1 miljard frank voor het Gemeentefonds staat in de begroting ingeschreven. De regering zal de discussie over de verdelingscriteria van het Gemeentefonds in de loop van 2001 voeren. We zullen dan een voorstel doen aan het parlement, dat er het laatste woord over zal hebben. Er bestaat niet de minste discussie over dat het geld nog in 2001 aan de gemeenten zal worden toegekend.

Dat miljard is de aanzet tot het op te bouwen stadsvernieuwingsfonds. We zoeken in de meerjarig planning naar middelen om het stadsvernieuwingsfonds te kunnen laten aangroeien, en er zijn al vruchtbare besprekingen aan gewijd. Het is in feite het Vlaams aandeel in een belangrijke PPS-operatie, met hefboomprojecten in alle Vlaamse steden. Deze operatie zou wel nog vertraagd kunnen worden door een vertraging van de GIMV-operatie. Daar zal de regering zich in de loop van de volgende maanden over beraden. Het doel blijft in elk geval om het geld nog in 2001 effectief in te brengen in het stadsvernieuwingsfonds, al is het mogelijk dat we bij de budgetcontrole een herschikking van de middelen zullen moeten doorvoeren.

De heer Bart De Smet : Ik dank de minister voor deze verduidelijking. We hebben in de commissie gedebatteerd over het feit dat de gemeenten geconfronteerd zullen worden met extra kosten ten gevolge van de politiehervorming. Zo stelt het personeel eisen tot loonsverhoging, en heeft de federa-

De Smet

le overheid een belastingvermindering doorgevoerd. We steunen die vermindering, maar ze zal ook een vermindering van de inkomsten van de gemeenten met zich meebrengen. Bij een berekening daarvan kom ik uit op om en bij de 3,8 miljard frank. Er is ook de liberalisering van de energiemarkt. Iedereen begrijpt dat 1 miljard frank niet in verhouding staat tot de meerkosten die gemeenten de volgende jaren zullen kennen. We zullen ons in de commissie verder moeten beraden over een aanzienlijkere verhoging van de middelen dan nu wordt voorgesteld.

Het Provinciefonds wordt dan weer met 1 miljard frank verminderd, zowat een kwart van het fonds. Dat maakt voor ons duidelijk dat deze regering geen extra middelen over heeft voor de gedecentraliseerde besturen in Vlaanderen. De minister van Binnenlandse Aangelegenheden heeft het miljard frank dat hij aan de gemeenten wil geven, uit het Provinciefonds gehaald. Hij gaf daar een bijzonder hallucinante uitleg bij. De provincies moeten volgens hem maar de nodige verbeeldingskracht en creativiteit aan de dag leggen om het verlies van inkomsten op te vangen. Ze mogen echter zeker hun belastingen niet verhogen. En dan is men nog verbaasd dat de provincies verontwaardigd reageren. Dat is hetzelfde als iemand in zijn gezicht slaan en hem een miljard frank afhandig maken, en dan verwachten dat hij beleefd en vriendelijk blijft.

Eén van de regeringspartijen presteert het zelfs om haar provinciale verantwoordelijken het dictaat op te leggen dat er geen verhogingen van de provinciale belastingen mogen komen, omdat anders het mooie verhaal van belastingverlaging doorprikt zou worden. Dit betekent dat een bestuursniveau geen handelingen mag stellen om de vermindering van haar inkomsten te compenseren. Misschien kunnen de minister of de VLD eens uitleggen hoe dit inkomstenverlies dan wel moet worden gecompenseerd. Moet de dienstverlening misschien worden afgebouwd ?

Ik vraag me af waarom de regering niet met de provincies over de kerntaken heeft gediscussieerd alvorens het Provinciefonds eenzijdig te verlagen. Mijn fractie zal in elk geval de nodige amendementen indienen om de vermindering van het Provinciefonds ongedaan te maken.

Hoewel de minister daarnet een toelichting heeft gegeven, blijft de bestemming van 1 miljard frank onduidelijk. De minister heeft in de commissie ge-

steld dat dit bedrag niet naar het Gemeentefonds zal gaan. Op die manier zou er immers teveel geld naar de steden gaan. De minister heeft echter op een van mijn actuele vragen geantwoord dat hij alle mogelijke inspanningen zal leveren om een gedeelte van dit geld via nog aan te passen criteria wel naar de steden te laten vloeien. De antwoorden van de minister bevatten de nodige tegenstrijdigheden.

Wat het huisvestingsbeleid betreft, blijft de realisatie van 15.000 extra sociale woningen centraal staan. De inbreng van privé-initiatiefnemers zou voor nog eens 5.000 extra woningen moeten zorgen. Op die manier kan de minister het door hemzelf bepaalde streefcijfer van 20.000 extra woningen bereiken.

Ik wil hier in de eerste plaats stellen dat mijn fractie de realisatie van extra sociale woningen steunt. De wachtlijsten bij de huisvestingsmaatschappijen zijn te lang en de vraag naar betaalbare woningen is groot. Elk initiatief om deze problemen te verhelpen zal op onze steun kunnen rekenen.

Wat die extra woningen betreft, is alles ons echter nog niet duidelijk. Gaat het hier effectief om extra woningen, die niet met de gewone investeringskredieten worden gebouwd ? De minister heeft in de commissie verklaard dat het streefcijfer van 20.000 woningen ook de woningen omvat die op basis van het gewone programma worden gebouwd. Ik vraag me af over hoeveel extra woningen het hier dan gaat.

Hoe zal de inbreng van de privé-initiatiefnemers concreet gebeuren ? Hoe zal de minister de privé-sector ertoe overhalen om meer in de sociale huisvesting te investeren ? Wil de minister een systeem uitwerken dat de privé-partners een bepaalde opbrengst garandeert ? Ik hoop vandaag op deze vragen een antwoord te krijgen.

De minister voorziet opnieuw in een stimulans voor de eigendomsverwerving. De uitwerking van dit premiestelsel is een positieve zaak die een antwoord biedt op de kritiek die mijn fractie vorig jaar heeft geuit. De afschaffing van het oude premiestelsel heeft er immers voor gezorgd dat mensen die eigen woningen wensen te verwerven momenteel op geen enkele steun of tegemoetkoming van de Vlaamse overheid kunnen rekenen. In het Vlaamse woonbeleid is dit een situatie zonder voorgaande.

Ik wil er bij de minister op aandringen dat dit nieuwe systeem zo snel mogelijk in voege zou treden.

De Smet

Kan de minister hier een datum aan verbinden ?
Kan hij duidelijkheid verschaffen over de vorm die dit nieuwe premiestelsel concreet zal aannemen ?

Ik beschik niet over voldoende tijd om alle bevoegdheidsdomeinen te behandelen. Ik heb enkel de voornaamste pijnpunten naar voren gebracht. Ik kan de minister tevens verzekeren dat mijn fractie alle verdere initiatieven of het gebrek aan initiatieven met argusogen zal blijven volgen. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Naar aanleiding van de vragen van de heer De Smet in verband met huisvesting zou ik graag twee opmerkingen maken.

Mijn eerste opmerking betreft de scepsis in verband met de meerkredieten. Ondanks de bestaande drempels op het vlak van bijvoorbeeld de ruimtelijke ordening en de onteigeningsprocedures, is het mogelijk om 1 miljard frank aan bijkomende middelen voor de sociale huisvesting te realiseren.

De laatste dossiers zijn gisteren vastgelegd : 99,5 percent van de kredieten waarin voor de sociale huisvesting is voorzien, zullen volledig worden gerealiseerd via projecten die dit jaar financieel zijn vastgelegd.

De CVP heeft in het verleden regelmatig gesteld dat de socialehuisvestingsmaatschappijen onvoldoende voorbereid waren. Met het oog op de extra middelen voor 2001, heb ik in elke provincie met de socialehuisvestingsmaatschappijen gepraat. De bijkomende kredieten zullen kwalitatief worden besteed. Deze kredieten zijn een instrument van de huidige sociale huisvesting.

Wat uw vraag betreft met betrekking tot het nieuwe premiestelsel waarbij een en ander vanaf 1 mei 2001 van toepassing zal zijn, zullen we Batibouw aangrijpen om dit bekend te maken aan de kandidaat-bouwers. Onze doelgroep moet immers bestaan uit de mensen die zelf een woning willen verwerven. Via de particuliere tegemoetkoming moeten we hen helpen in hun beslissing een woning te bouwen, te verwerven of te renoveren.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Minister Sauwens wekt hier de indruk dat het enorme verdienste is van deze regering dat 99,5 percent van de kredieten

werd vastgelegd. Het zou de eerste keer zijn indien dit niet gebeurd was. Bij elke verhoging, ook in het kader van Domus Flandria, zijn de middelen jaar na jaar vastgelegd. Mijnheer de minister, u hebt daar dus geen enkele verdienste aan.

Ten tweede wens ik eens duidelijk te vernemen waar dat getal van 15.000 woning is uit samengesteld. Gaat het enkel over nieuwe woningen of worden ook de huursubsidies, bijvoorbeeld via een sociaal verhuurkantoor, meegeteld ? Mijns inziens gaat het niet om nieuwe woningen, want u hebt daar de middelen niet voor.

De voorzitter : Mijnheer Decaluwe, het is niet de bedoeling hier een debat over te houden. De heer De Loor heeft nog steeds het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, hoe kan men van een debat spreken als mijn vragen niet beantwoord mogen worden ?

De voorzitter : Uitzonderlijk sta ik toe dat uw vraag wordt beantwoord en ook mevrouw Heeren mag nog een vraag stellen. Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Er is 1 miljard frank extra gekomen na de begroting 2000 en 2 miljard frank na de begroting 2001. Daardoor zitten we op schema om 15.000 nieuwe woningen te realiseren.

Toen ik sprak over 20.000 woningen had ik het ook over elementen die onder meer door de particuliere woningmarkt kunnen worden aangedragen.

Ik ben er dus van overtuigd dat we op ritme zitten en, dankzij de middelen waarin dit begrotingsontwerp voorziet, zelfs meer zullen kunnen realiseren dan in onze doelstellingen is vastgelegd.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de minister, heb ik het goed begrepen dat u zegt dat het nieuwe premiestelsel er zal komen naar aanleiding van Batibouw, dus in februari ? Ik dacht nochtans dat er momenteel een studie liep met betrekking tot financiering en dat het uw bedoeling was de resultaten van die studie af te wachten.

Minister Johan Sauwens : Ik ben niet van plan te dralen. Zodra deze begroting is goedgekeurd, zal ik met voorstellen komen die ik operationeel wil maken.

Sauwens

Wat mij nu immers het meest verontrust, is de terugval in de bouw van eengezinswoningen. Ondanks de gunstige economische conjunctuur, de relatief lage rentelast en andere objectief gunstige omstandigheden, wordt er te weinig initiatief genomen en te weinig door de Vlamingen gebouwd. Dat veroorzaakt een toenemende schaarste op de woningmarkt. Ik ben dus niet van plan tot de zomer te wachten om nieuwe initiatieven te nemen.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, mijnheer de minister, collega's, ik meen te mogen stellen dat de beleidsbrief, gekoppeld aan de begroting 2001, een aantal positieve elementen inhoudt. Het gaat dan over de duidelijke intentie om het lokale niveau te versterken door meer middelen voor de gemeenten ter beschikking te stellen, de invoering van het stadsvernieuwingsfonds dat op korte termijn resultaten moet boeken, het verder uitbouwen van de vormingsinitiatieven voor lokale mandatarissen en ambtenaren, en het uitwerken van samenwerkingsverbanden via de PPS en via het decreet over de intergemeentelijke samenwerking, dat we binnenkort zullen bespreken in de commissie.

Uiteraard is het niet eenvoudig om een beleid uit te stippelen als niet alle gegevens beschikbaar zijn. Zo ontbreekt de informatie over het effect van de politiehervorming. Ongetwijfeld is het laatste woord over deze zaak nog niet gezegd. De lokale mandatarissen en besturen maken zich grote zorgen over dit effect. De beschikbaarheid van gegevens is van groot belang, zowel op het Vlaams als op het lokaal niveau. Onze gemeenten mogen niet in het ongewisse blijven.

Er is nood aan een duidelijke prioriteitenlijst en een gestructureerde planning. Het extra miljard voor het Gemeentefonds, waarover de minister net een toelichting heeft gegeven, kan pas worden aangewend als de nieuwe criteria voor de verdeling ervan vastliggen. Er is gepland dat dit pas tegen het najaar van 2001 het geval zal zijn. De minister verzekert ons dat dit een realistische planning is, en we hopen dat hij gelijk zal krijgen. Er werd immers ook beloofd dat het nieuwe decreet op de intergemeentelijke samenwerking klaar zou zijn voor het aantreden van de nieuwe gemeentebesturen op 1 januari 2001, maar de besprekingen over het decreet moeten nog starten. Ik verwijt de minister niets, want iedereen weet dat we lange tijd hebben

moeten wachten op het advies van de Raad van State. We hopen dat we eerstdaags de bespreking van dit belangrijke decreet kunnen aanvatten.

Het decreet over de intergemeentelijke samenwerking moet worden gekoppeld aan het decreet over de PPS. In het eerste decreet worden immers een aantal opties genomen die enkel aanvaardbaar zijn op voorwaarde dat een en ander is geregeld in het decreet over de PPS. In het advies van de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur staat : 'De gevolgen van dit voorontwerp, gekoppeld aan het ontbreken van een decretaal PPS-kader, houden het gevaar in dat de sturingspositie van de gemeenten nog verzwakt'.

Bij een hervorming van de belastingen op federaal vlak, moet ook rekening worden gehouden met de lokale besturen. Het afschaffen van het kijk- en luistergeld, waarover we nog steeds geen zekerheid hebben, is de enige belastingshervorming zonder gevolgen voor de gemeenten. Alle andere hervormingen hebben een weerslag op de financiën van de gemeenten die omwille van de nieuwe uitgaven voor de politiehervorming, de aanwerving van geschoold en deskundig personeel, de liberalisering van de elektriciteitsmarkt, de gedeerde inkomsten zullen moeten verhalen op de bevolking. Een andere uitweg is er niet.

Het ontbreken van een duidelijke prioriteitenlijst en van een goede planning verzwakt de goedbedoelde intentie om de lokale besturen te versterken. De kansen op duurzame oplossingen en op een duurzaam beleid, worden hiermee enigszins verkeken.

Binnenkort treden de nieuwe gemeenteraden aan. Het kerntakendebat en de daaraan gekoppelde invulling van de taken van de lokale mandatarissen, zijn van groot belang. Eens de taken zijn vastgelegd, kan opnieuw worden afgewogen of het statuut beantwoordt aan de verwachtingen. Ondertussen kunnen ook op andere terreinen heel wat initiatieven worden genomen. Ik denk hierbij aan een regeling voor het politiek verlot. Ook op lokaal vlak kan heel wat worden gedaan ter ondersteuning van de lokale mandatarissen.

Ik wil ook een woordje zeggen over de provincies. Er wordt 1 miljard frank overgeheveld van het Provinciefonds naar de gemeenten. Het Provinciefonds wordt hierdoor al afgeroomd vóór het kerntakendebat is gevoerd. We vragen ons af of de discussie hiermee niet wordt gehypothekeerd. Over de toekomstige positie van de provincies in het nieuwe decreet op de intergemeentelijke samen-

De Loor

werking rijzen nu al heel wat vragen. Daarover hebben we het later nog.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Ik dacht dat de overheveling van 1 miljard frank van het Provinciefonds naar het Gemeentefonds nog niet definitief was. Ik dacht dat men het debat over de kerntaken van de provincie zou afwachten. Voorlopig is dat geld toch ingeschreven als een provisioneel krediet.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : In het ontwerp van begroting staat 1 miljard frank minder ingeschreven voor het Provinciefonds en 1 miljard frank extra voor het Gemeentefonds. Ik heb aan elke minister gevraagd om de beschikbare budgetten te heroverwegen. De budgettaire ruimte voor nieuwe initiatieven is beschikbaar. Dit voorstel wordt gesteund door de regering. Het staat in het ontwerp van begroting dat nog moet worden goedgekeurd door het parlement.

Ik heb deze week een gesprek gevoerd met de gedeputeerden voor Financiën. Ik vergader op 15 januari met de afgevaardigden van de vijf Vlaamse provincies. We zullen het kerntakendebat voeren en werken aan een pact met de provincies. Daarin worden financiële afspraken op lange termijn vastgelegd. Misschien komen er nieuwe taken of worden oude taken verschoven. Zo kan men bijvoorbeeld overwegen om provinciewegen over te hevelen naar de gemeenten en steden of naar het gewest. Men kan overwegen om taken die nu door de intercommunales worden waargenomen, over te dragen aan het democratisch verkozen orgaan, de provincieraad. Dit debat vormt één van onze prioriteiten voor 2001.

De provincies beschikken over een reserve van 8 miljard frank. De uitgaven van de gemeenten stijgen, terwijl hun inkomsten dalen. Dat extra miljard zal natuurlijk niet alle problemen van de gemeenten oplossen. Ik hoop dat we via het SIF en andere subsidies de gemeenten meer ademruimte kunnen geven. Het moet mogelijk zijn om met de provincies tot duidelijke afspraken te komen over hun doelstellingen en taken op langere termijn.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : U denkt erover, mijnheer de minister, om de provinciewegen over te hevelen naar de gemeenten of het gewest. Dat is geen slecht idee. Zal de regering zich houden aan de voorwaarde dat de wegen eerst in een goede toestand worden gebracht ? Dat betekent dat men veel moet investeren voor de overheveling er kan komen, tenzij het een verdoken manier is om gemeenten met enorme kosten op te zadelen. Of zal men zich toch houden aan de huidige wetgeving ?

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de minister, zoals wij allemaal, bent u er ongetwijfeld van overtuigd dat we meer en meer moeten streven naar een kwalitatief hoogstaande besluitvorming. Dit impliceert overleg. U had het zelf nog over een partner. De Vlaamse overheid, de provincies en de gemeenten zijn allemaal partners van elkaar. Er bestaat ook een samenwerkingsverband tussen die partners, maar vraag is waarom er niet meer overleg is geweest. Overleg maakt immers deel uit van onze participatiecultuur.

De voorzitter : Gelieve het kort te houden. U hebt dus een vraag over overleg.

De heer André Moreau : Is er overleg geweest ?

De heer Herman De Loor : Ik wil niet in de plaats van de minister antwoorden, maar het debat en het overleg moeten nog komen. Dat er niet veel overleg is geweest, klopt dus, maar dat kan men de minister in dit geval toch moeilijk verwijten. (*Opmerking van de heer André Moreau*)

De voorzitter : De heer De Loor was aan het woord.

De heer Herman De Loor : Ik wil eindigen met de aandacht van de minister op twee actualiteitsmoties te vestigen die onlangs door de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten zijn goedgekeurd.

De eerste heeft betrekking op de trage inkohiering van de aanvullende personenbelasting voor het jaar 2000. Normaal gaat een dergelijke operatie van start in de maand oktober. Dit jaar is dat echter niet zo. Men is nu nog steeds niet begonnen met de inkohiering. Dat is een aderlating voor de gemeenten.

Over tweede motie die de VVSG heeft goedgekeurd heb ik vandaag een omzendbrief ontvangen. De inhoud van de motie heeft betrekking op het

De Loor

feit dat de Vlaamse overheid sinds 1999 bevoegd is om de onroerende voorheffing te heffen, te innen en door te storten naar de gemeenten. Door de vele problemen en de kinderziektes die eigen zijn aan een nieuw initiatief, kregen veel gemeenten pas in de loop van 2000 het geld van de opcentiemen dat ze eigenlijk al in 1999 hadden moeten ontvangen. Ik vraag dan ook eens te onderzoeken hoe de zwaarst getroffen gemeenten een financiële compensatie kunnen krijgen. Dat was het. (*Applaus bij AGALEV, de SP en de CVP*)

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : De achterstand is ongeveer weggewerkt. Deze week nog zullen we 5,5 miljard frank storten op de rekeningen van de gemeenten. Via de omzendbrief heb ik bovendien alle gemeenten de kans gegeven om de bedragen die men ontvangt tot eind februari 2001 in te schrijven in de rekening van 2000, waardoor de meerjarplanning niet in het gedrang komt.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Ik wil de vraag die ik daarstraks heb gesteld nog even herhalen. Is er voldoende overleg geweest met betrekking tot het uitlichten van 1 miljard frank uit de provinciefondsen ? De heer Van Baelen heeft het er ook over gehad.

Minister Johan Sauwens : Er is vrij veel overleg. Ik overleg bijna maandelijks met de provinciegouverneurs. Dat is een ander overleg dan het overleg op puur provinciaal niveau. De gouverneurs hebben immers een eigen opdracht. Daarnaast is er ook geregeld overleg met de Vereniging van Vlaamse Provincies. Ik geef wel toe dat die gesprekken vanuit de loopgraven worden gevoerd, omwille van de houding van de directeur van de vereniging. Dat was geen open gesprek. Intussen is dat bijgelegd dankzij de inspanningen van een aantal gedeputeerden. We komen momenteel tweemaal per maand samen.

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, dames en heren, ik wil het kort hebben over de hervorming van de administratie en het stedenbeleid. U weet dat ik een kritisch supporter ben van uw beleid.

We hebben vorige week in de commissie gediscussieerd over de hervorming van de administratie. Dat debat was nogal kort naar mijn mening. Ik beklemtoon dat ik begrijp dat de regering beslissingen stap voor stap moet nemen. Niet alles kan in een keer worden doorgevoerd. Ik doe echter een oproep om toch de algemene doelstellingen goed naar buiten te brengen. Waar wil de regering naar toe. Dat moet duidelijk zijn voor de ambtenaren en het middenveld. Dit is de beste manier om een zo groot mogelijk draagvlak te creëren voor inderdaad noodzakelijke maatregelen. We zijn het er allen over eens dat er zich hervormingen opdringen in de administratie. Vanuit dat algemeen kader kan dan beter worden gepraat over tussentijdse maatregelen.

Inzake het stedenbeleid hebt u een goede timing. Dit weekend toen ik mijn betoog voorbereidde, bedacht ik dat het nogal stil was de laatste maanden rond dat beleid. Maandag echter hebt u dan een persconferentie gegeven waarin u uw initiatieven toelichtte. U moet in moeilijke omstandigheden werken omwille van de overdracht van de bevoegdheden. Ik blijf erbij dat de beleidsnota van minister Anciaux erg goed is. Daar zitten voldoende ideeën in om verder te werken. Ik hoop dat u in de komende maanden nog extra elementen uit die beleidsnota wilt uitwerken. De periode voor uitvoering van de op de persconferentie aangekondigde studie van drie jaar vind ik nogal lang.

Minister Johan Sauwens : Ik wil iets verduidelijken. Inzake stedenbeleid bouwen we volledig verder op de beleidsnota van minister Anciaux. Verder wordt er in extra middelen voorzien binnen de begroting om daar echt iets aan te doen. Stedenbeleid is geen normale bevoegdheid omdat het een horizontale geïntegreerde benadering is van het totale Vlaamse stedenbeleid. Daar gebeurt nogal wat op vlak van welzijn, openbaar vervoer, cultuur, enzovoort. De geïntegreerde aanpak heeft een eerste vorm gekregen via het actieplan dat onder meer een vijftigtal punten bevatte en dat in oktober door de regering is goedgekeurd. Dat moet verder worden verfijnd en gebundeld.

We willen geen stedenbeleid voeren over de hoofden van de steden heen. Ik leg nu reeds afspraken vast om in het voorjaar te gaan praten met vertegenwoordigers van 14 Vlaamse steden met meer dan 50.000 inwoners, plus Turnhout en Brussel, en die afgebakend zijn op basis van drie typologieën. We zullen er onze inspanningen kunnen concentreren in hefboomprojecten. Als minister van Huisvesting kan ik er dankzij de extra middelen ook werkelijk zichtbaar een soort voortrekkersrol ver-

Sauwens

vullen. Het stoppen van de stadsvlucht is voor deze regering een prioriteit.

We willen hetgeen nu zeer verspreid aan studiemateriaal bestaat, bundelen. Dat zal binnen een half jaar ter beschikking zijn. In de tweede helft van 2001 komt dan de confrontatie met het werkveld. In 2002 zal dat uitmonden in een witboek dat mee een kader zal moeten creëren waarin alle actoren zich kunnen terugvinden. Dat zal dan uiteindelijk in 2003 uitmonden in een congres over het stedenbeleid.

Ik hoop dat ik kon duidelijk maken dat we niet blijven wachten tot het congres om de handen in elkaar te slaan.

De heer Dirk Holemans : Ik wil de minister danken voor deze verduidelijking, die inderdaad meer genuanceerd was dan we in de pers konden lezen.

U hebt het reeds gehad over de stadsvlucht, en er komt inderdaad een communicatieplan om vooral jonge tweeverdieners-gezinnen weer naar de stad te lokken. Dat is volgens mij een zeer goede zaak, maar ik zou toch speciale aandacht willen vragen voor het kader dat hiervoor geschapen moet worden. Ik weet wel dat u daarmee bezig bent, maar het is belangrijk omdat we te allen prijze moeten voorkomen dat er zich een fenomeen van verdringing zou voordoen. Het is zeer goed dat meer kapitaalkrachtige gezinnen opnieuw naar de stad trekken, maar dat moet gebeuren binnen zo een kader dat het niet leidt tot verdringing van minder kapitaalkrachtige stadsbewoners. Dat fenomeen hebben we in het verleden maar al te vaak gezien. Wat dat betreft, vind ik het positief dat u hebt aangekondigd dat men aan een kader zal werken waarbinnen ook de evaluatie van de SIF-middelen zal gebeuren, en ook dat de steden nu vanuit het Vlaamse niveau concepten aangereikt krijgen om in een sterkere, levendigere richting te ontwikkelen.

Een heel belangrijk concept hierbij is dat van de wijkontwikkelingsplannen, waarbij men een inclusief beleid toelaat en alle verschillende beleidsdomeinen op elkaar gaat afstemmen. Het lijkt me belangrijk dat dat inclusieve beleid wordt vertaald naar de stadgrond, en dat het door middel van wijkontwikkelingsplannen gestalte kan krijgen op wijk- en buurtniveau.

Wat ook heel belangrijk is, is de verweving van functies, het herintegreren van het economische ge-

beuren in het stedelijk weefsel. Dit is me dunkt een van de belangrijkste uitdagingen om het inclusief beleid in de praktijk om te zetten. Ten slotte wil ik nog zeggen dat het nooit de bedoeling mag zijn dat een stedenbeleid ertoe leidt dat steden en landelijke gemeenten tegen elkaar worden opgezet. Dat moeten we te allen prijze voorkomen, ook in het komende debat over het herbekijken van de criteria voor financiering van steden en gemeenten. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz (*Op de tribune*) : Voorzitter, heren ministers, collega's, ik zal in het korte tijdsbestek dat mij toegemeten is twee onderwerpen behandelen, enerzijds de binnenlandse aangelegenheden, en anderzijds Brussel, wat een stuk van ons binnenland genoemd kan worden. Wat de binnenlandse aangelegenheden betreft, is het duidelijk dat de Vlaamse regering de gemeenten in haar beleid centraal stelt. Dat is duidelijk af te leiden uit de begroting en uit de beleidsbrief en uit zich in een aantal punten : men stuurt aan op een kwaliteitsvol bestuur, er ligt een grote nadruk op de vorming van de mandatarissen en de ambtenaren. Vooral de uitwerking van de regionalisering van de gemeentewet vind ik een zeer goede zaak. Dit was al aan de orde bij het Sint-Michielsakkoord, maar het is nu een feit aan het worden door het Lambermontakkoord. Het is als het ware, en ik wil dan de woorden van mijn fractieleider parafraseren, een voorbereiding van de binnenlandse onafhankelijkheid.

Er ligt dus een ontwerp van het gemeentedecreet voor. Daaraan gekoppeld appreciëren we ook dat de intergemeentelijke samenwerking verduidelijkt en herzien wordt, met als doelstellingen het verhogen van de transparantie en het verbeteren van het toezicht van de gemeentes op die intercommunales. Dit leidt er natuurlijk toe dat de privaatrechtelijke participatie afgebouwd wordt, tenminste in het eigenlijke beheer van de intercommunales, niet zozeer in het ter beschikking stellen van de privaatrechtelijke knowhow in de vorm van aanneming of onderaanneming. Onze fractie is zich ervan bewust dat er in deze discussie, die nog grondig gevoerd zal worden in het parlement, heilige huisjes zullen gesloopt worden of gesloopt moeten worden, maar op dit punt kunt u in elk geval ondubbelzinnig op onze steun rekenen.

Als men de gemeenten een centralere plaats dan ooit geeft, zijn er uiteraard andere beleidsniveaus, zoals het provinciale bestuur, die minder aan de orde worden gesteld. Een aantal collega's hebben daar al op gewezen. Mijnheer de minister, u zegt

Gatz

duidelijk dat, veeleer dan een gedecentraliseerd bestuur, de provincie op Vlaams niveau een gedecentreerd bestuur wordt. Heel de discussie over het afkomen van het Provinciefonds hangt daar natuurlijk aan vast. De doelstelling die we uit het beleid afleiden, is dat men streeft naar een duidelijk pact met de provincies in plaats van de huidige, veeleer vrijblijvende afspraken. Ook deze beleidsvisie steunen we, al erkennen we dat hierover nog een brede discussie zal worden gevoerd. We ontkennen niet dat de rol van de provincie als tussenliggend bestuursniveau blijft bestaan, maar niet als autonoom bestuur.

Mijnheer de minister, het overleg met de provincies blijft sowieso noodzakelijk. We drukken u wel op het hart de discussie uit te zuiveren. Naast een proeve van ontwerp van gemeentedecreet zou men later ook een proeve van ontwerp van provinciedecreet aan het parlement moeten voorleggen.

Inzake het stedenbeleid hebben we akte genomen van de plannen om het huidige SIF-beleid te evalueren. De indruk bestaat dat het over meer gaat dan over een gewone evaluatie, die eigenlijk in het kader van een goed bestuur constant moet worden gevoerd. De minister en de regering blijken nieuwe wegen te willen bewandelen. We zijn daar zeker niet tegen. Het zou wel een goede zaak zijn om op korte termijn duidelijkheid te verschaffen en zowel de actoren op het terrein als de partners, zoals de gemeenten, in te lichten.

We zijn zeer verheugd dat u bij het stedenbeleid de nadruk legt op twee doelgroepen, namelijk de jonge gezinnen met kinderen en de 50-plussers. De commissie voor Binnenlandse Zaken moet nauw worden betrokken bij de verdere uitwerking van het beleid, dat door de overdracht van de bevoegdheden van collega Anciaux naar uzelf pas nu goed op gang komt.

Recent is er enige politieke beweging ontstaan in verband met Brussel en het hele dossier inzake de staatshervorming. Als men het in institutioneel opzicht over Brussel heeft, dan praat men natuurlijk over heel België. Zo is het altijd geweest en zo zal het nog een tijdje blijven. De Waalse minister-president heeft duidelijk stelling genomen. Hij zei dat door het Lambermontakkoord de driedigdigheid wordt versterkt. Brussel kan volgens hem dan ook niet langer de hoofdstad van Vlaanderen blijven. Minister-president Dewael heeft hierop gereageerd door te stellen dat voor de Vlamingen de tweedigdigheid primeert. Hij zei dat we er alles aan zouden

doen om dit via het Vlaams beleid duidelijk te maken. Daaraan gekoppeld was nog het scenario inzake Brussel als Europees district. Ik wil echter de discussie daarover nu niet heropenen.

Er is echter een nieuw feit, waaraan enkel De Standaard aandacht heeft geschonken. De voorzitter van het Waals Parlement, de heer Collignon, heeft tijdens een besloten vergadering duidelijk zijn rattachistische bekommernissen kenbaar gemaakt. Men schept een sfeer waarbij de Franstalige Belgen ons verwijten dat we steeds verder willen gaan in de staatshervorming en dat we ons te veel bemoeien met Brussel. Zelf maken ze echter ook plannen, zij het minder openlijk, om bepaalde scenario's uit te voeren en Brussel uit de Vlaamse Gemeenschap los te weken. Op die manier worden we onwillekeurig in de hoek gedrukt en, zoals in een cowboyfilm, als de slechten afgeschilderd.

Professor Perin ontwikkelt in een interessant artikel in *Le Vif* de thesis dat de Vlamingen Brussel moeten en zullen loslaten in de mate dat ze meer autonomie krijgen. Men heeft het dan over de belastingverlaging, de fiscale autonomie, de zorgverzekering, enzovoort. We mogen niet in die val trappen. Ik doe een oproep aan de Vlamingen in het algemeen, aan de Vlaamse regering in het bijzonder en aan een aantal van mijn Vlaams-Brusselse collega's – die zich op dat vlak soms wat dubbelzinniger opstellen – , om geen tweedracht te laten ontstaan in de Vlaamse gemeenschap. Dit hangt uiteraard vooral van onszelf en onze eigen wil af. Als wij de band tussen Brussel en Vlaanderen in stand willen houden of zelfs uitbreiden, dan hangt dit uitsluitend van onszelf af. Mijnheer de minister, uw beleid en uw beleidsbrief spelen hier goed op in. Dit valt ook te merken aan de begroting. Het budget voor wat Vlaanderen in Brussel doet en investeert, stijgt met maar liefst 46 percent. Het overzicht van de Vlaamse activiteiten in Brussel is indrukwekkend. We moeten daarbij vanzelfsprekend verder kijken dan de dotatie aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Daarbij zitten er een aantal goede initiatieven in de pijplijn, onder meer de taalpromotiedienst. Ik zou het op prijs stellen dat die dit werkjaar het levenslicht ziet. Dit instrument zou ons toelaten om aanwezig te zijn op een aantal vlakken waar we het nu wat laten afweten, zoals de middenstand en de handelssector. In die sectoren zouden we aan laagdrempelige taalpromotie van het Nederlands kunnen doen.

Een ander initiatief is de taalklachtendienst. Jammer genoeg blijven er nog altijd pijnpunten be-

Gatz

staan. Vooral wat de relaties met de overheid betreft, zal de taakluchtdienst de problemen kanaliseren en ertoe bijdragen dat er resultaten worden geboekt en dat er oplossingen komen.

Het Huis van de Communicatie zal enerzijds de communicatie tussen Vlaanderen en Brussel – dus binnen de hele Vlaamse Gemeenschap – verbeteren, bijvoorbeeld door Vlaamse groepen naar Brussel te halen. Anderzijds moet het bijdragen tot een betere communicatie met de talrijke bevolkingsgroepen die Brussel rijk is. Het wordt ingericht in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Ook dit initiatief moet mijns inziens dit jaar zijn beslag krijgen.

Mijnheer de minister, ik heb één punt van kritiek. De rol van de Brusselse gemeenten blijft een blinde vlek in uw beleid. De samenwerking met de gemeenten hoeft niet per se slecht te zijn. Er zijn zeker mogelijkheden om onze functie beter waar te maken op gemeentelijk niveau. Het aanduiden van Vlaamse schepenen verloopt nu bijvoorbeeld vlotter dan vroeger. We moeten nog even afwachten, maar op dit ogenblik is het nog mogelijk dat er binnen een maand of drie in zestien van de negentien gemeenten Vlaamse schepenen zitting zullen hebben. Dat is alleszins een vooruitgang in vergelijking met het verleden. Mits goede afspraken kan de Vlaamse regering zeker samenwerken met de gemeenten.

Ten slotte heb ik drie vragen. We hebben, voorafgaand aan de Lambermontonderhandelingen, over het dossier van de afcentiemen gedebatteerd. Destijds zei de minister-president dat we geen rechtsreeks belastingvermindering kunnen toekennen. Ik pleitte er toen voor om creatieve oplossingen te verzinnen om ook in dat dossier de band Brussel-Vlaanderen hard te maken. Vorige week kreeg ik de indruk dat de mogelijkheden daarvoor afnemen. Vandaar dat ik me nu afvraag of we de huidige gevoelige verhoging van de Vlaamse investeringen in Brussel niet aldus kunnen presenteren aan de Vlaamse bevolking in de hoofdstad.

Minister Bert Anciaux : Wat betreft de belastingverlaging, die inderdaad niet geldt voor Brussel, het volgende. Op het moment dat het kijk- en luistergeld als gemeenschapsmaterie wordt overgeheveld naar de gewesten en de gemeenschappen daarvoor worden vergoed, zullen we bij onze beslissingen zeker in aanmerking nemen dat dit mo-

gelijkheden biedt om iets te doen voor Brussel. Dat heeft nooit ter discussie gestaan.

In 2000 zijn de algemene investeringen in het kader van het beleidsplan Brussel inderdaad toegenomen met meer dan 800 miljoen frank. In het jaar 2000 zijn er ten overstaan van 1999 voor meer dan 800 miljoen frank extra middelen vanuit de Vlaamse Gemeenschap naar Brussel gevloeid.

Ik zal hierover in de toekomst duidelijker zijn, want heel wat punten vragen om een antwoord. De strategie van een aantal Franstaligen bestaat erin om Vlaanderen van Brussel los te weken. Maar er zijn ook Vlamingen die dit spel meespelen. Dit begrijp ik niet. De heer Minne vergeet in een commentaarstuk over Brussel 2000, dat vandaag in de pers verscheen, te vermelden dat de Vlaamse Gemeenschap haar verbintenissen op de meest correcte wijze heeft uitgevoerd. Brussel en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zouden culturele bevoegdheden moeten krijgen. Indien dit de stelling van het Vlaams parlement of de Vlaamse Brusselaar zou zijn, verdwijnt de Vlaamse gemeenschap in Brussel. De Vlaamse Gemeenschap neemt haar verantwoordelijkheid in Brussel op. Ik verwacht van de Vlamingen in Brussel meer solidariteit en partnership met Vlaanderen.

De heer Sven Gatz : Ik waardeer uw opmerking, maar op dit ogenblik is het nodig hierover te communiceren. Sommige Vlamingen in Brussel stellen zich vreemd op. Er moet voor worden gezorgd dat ze niet bijten in de hand die hen voedt.

De Vlaamse regering heeft verder een rol te spelen in de versterking van de positie van de Brusselse Vlamingen op het gemeentelijke niveau. Wat in het Lambermontakkoord is afgesproken, moet nu worden hardgemaakt. Bijkomende punten zoals de dubbele meerderheid in de hoofdstedelijke raad over een geregionaliseerde gemeentewet, meer verplichte Vlaamse schepenen en niet zoals het nu is op vrijwillige basis, meer Vlaamse gemeente- en OCMW-raadsleden, blijven voor ons zeer belangrijk. We zullen dit binnenkort, naar aanleiding van ingediende resoluties, bespreken.

Een beter uitgebouwd binnenlands beleid en de Vlaamse aanwezigheid op het Brusselse terrein versterken, gaan voor onze fractie hand in hand. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter : Mijnheer Moreau, een onderbreking moet tijdens de uiteenzetting gebeuren, niet op het einde ervan.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, ik had nochtans het woord gevraagd. We leven toch in een democratie. De heer Gatz heeft op een bepaald ogenblik gezegd dat de provincie een tussenliggend bestuursniveau moet blijven, maar zonder een autonoom bestuursniveau te zijn. De provincie zou worden omgebouwd van een gedecentraliseerd bestuur naar een gedeconcentreerd bestuur of naar een gedeconcentreerde instelling.

De voorzitter : Dit was niet het onderwerp waarover de heer Gatz heeft gesproken. Een onderbreking heeft betrekking op hetgeen door de spreker naar voren wordt gebracht. U haalt een nieuw thema aan. Op die manier kan de sprekerslijst nooit in goede orde worden afgewerkt. Alle sprekers moeten deze voormiddag aan de beurt kunnen komen. De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik wil me beperken tot het probleem Brussel. Het is zeer slecht gesteld met Brussel en de Brusselse Vlamingen en het gaat steeds slechter. Dit is geen klaagzang, maar een harde werkelijkheid die wij dagelijks kunnen vaststellen. Brussel is door de opeenvolgende staats-hervormingen steeds verder uit Vlaanderen weggeknipt zodat de Vlaamse beleidsinstanties, en in de eerste plaats de Vlaamse regering, over Brussel steeds minder zeggenschap hebben.

De Vlaamse regering beschikt over zeer weinig mogelijkheden om beleidsmatig in Brussel in te grijpen op maatschappelijk en politiek gebied. Minister Anciaux houdt zich bezig met soms nuttige projecten zoals de oprichting van een taalklachten-dienst en een taalpromotiedienst, maar al te vaak met voor Vlaanderen en voor de Brusselse Vlamingen contraproductieve projecten zoals de miljoenenverslindende imagocampagnes die ten aanzien van de vreemdelingen worden gevoerd en met een op zichzelf wel nuttig maar in de praktijk totaal foutief ingevuld communicatiebeleid. We vinden deze verschillende aspecten terug in de voorliggende begroting.

Al deze zaken hebben één ding gemeen, met name dat ze niet meer zijn dan een paar druppels op een hete plaat die de situatie van de Brusselse Vlaming niet fundamenteel verbeteren. Ze openen in geen enkel opzicht het perspectief om Brussel voor Vlaanderen terug te winnen. Het gevoerde beleid brengt weinig zoden aan de dijk en kan niet beletten dat Brussel, de hoofdstad van Vlaanderen, ons steeds verder ontglipt.

Om deze negatieve trend van de laatste 30 jaar om te buigen, met andere woorden om de band tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad opnieuw te versterken, zijn er andere fundamenteel structurele maatregelen nodig. Ik heb het dan over een staats-hervorming. Staats-hervormingen zijn politieke scharniermomenten en komen daardoor slechts zelden op de politieke agenda. Als ze dan plaatsvinden, moeten ze ten volle worden aangegrepen om het tij te keren voor de Brusselse Vlaming.

Bij haar aantreden kondigde de regering Verhofstadt een dergelijk scharniermoment aan. In dit licht engageerde minister Anciaux zich ertoe talrijke Vlaamse eisen, waarvan sommige zeer beharzenswaardig, op de Costa te brengen. Hij had het over de rechtstreekse verkiezing van de Brusselse leden van het Vlaams Parlement, het afdwingen van de tweetaligheid van de ambtenaar, de onverkorte toepassing van de taalwetgeving, een overheveling van de gemeentelijke bevoegdheden naar de VGC, de fusie van de 19 gemeenten, een omkering van de voogdijregeling en tal van andere zaken die hij te pas en te onpas in het Vlaams Parlement en in de pers verkondigde. Maar dat was vóór de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober. Al deze zaken moesten op de Costa worden geagendeerd en zouden door minister Anciaux met hand en tand worden verdedigd. De Costa is intussen definitief afgerond. We hebben echter niets gezien van alles wat de minister zou verwezenlijken. Het enige dat we hebben gezien, is een nieuwe en zware nederlaag voor de situatie van de Brusselse Vlaming onder de vorm van de overheveling van de organieke gemeentewet. Daardoor wordt de Brusselse Vlaming op plaatselijk vlak onherroepelijk uitgeleverd aan de francofiële willekeur.

Minister Bert Anciaux : Ik zou graag definitief komaf maken met dit afgezaagde verhaal. In het Lambermontakkoord hebben we de overheveling van de gemeente- en provinciewet opgenomen. De Vlaamse Gemeenschap was hiervoor in grote mate vragende partij. Deze overheveling was de voorbije jaren tegengehouden omdat de Franstaligen bijkomende eisen stelden aan de verdediging van hun rechten in de Rand. We hebben daar niet aan toegegeven.

Wat de positie van de Vlamingen in Brussel betreft, staat heel duidelijk in het Lambermontakkoord dat in de toekomst geen enkele stap terug kan worden gezet. Het kan dus alleen maar in positieve zin evolueren. De overheveling van de gemeentewet naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest doet dus geen afbreuk aan de situatie van de Vlamingen in de gemeenten. Dit zal aldus worden

Anciaux

geformuleerd in de bijzondere wet waardoor dit juridisch en politiek zal kunnen worden afgedwongen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Als het Lambermontakkoord zo schitterend is voor de Brusselse Vlamingen, dan moet u me eens uitleggen waarom de Brusselse Vlamingen van de traditionele partijen, waaronder uw partijgenoot, de heer Gatz, in dit parlement en de VGC voorstellen van resolutie indienden om u wakker te schudden. Dit alles gebeurde weliswaar onder impuls van het Vlaams Blok, dat door een aantal discussienota's in de VGC het debat heeft gelanceerd en die meerderheidspartijen voor zich uit jaagt. Het is trouwens een bijzonder merkwaardige vorm van schizofrenie : partijgenoten die elkaar wakker schudden.

Minister Bert Anciaux : Dat komt omdat voor deze meerderheid het Lambermontakkoord geen eindpunt is. We willen en zullen op alle mogelijke manieren verder stappen blijven zetten. Dit is een normale politieke reflex van een bewuste Vlaamse meerderheid. Maar beweren dat het Lambermontakkoord een stap achteruit is, is grote onzin.

De heer Dominiek Lootens-Stael : U geeft dus toe dat het Lambermontakkoord geen goed akkoord is. U droomt ervan om, nadat het akkoord is afgesloten en de wet er is, opnieuw te onderhandelen. Dat zeggen we al zo lang : wanneer het te laat is, zult u onderhandelen.

Minister Bert Anciaux : Leer Nederlands !

De heer Dominiek Lootens-Stael : We stellen vast dat minister Anciaux in deze Costa, en met hem de hele Vlaamse regering, schromelijk te kort zijn geschoten. Eén van de weinige kansen om het tij wat te keren voor de Brusselse Vlamingen hebben ze ongebruikt gelaten. Mijnheer Gatz, u zinspeelde erop dat dit misschien wel in de toekomst zou kunnen gebeuren, maar het gebeurt nu al : men heeft nu al Brussel grotendeels losgelaten. Wat had het alternatief moeten zijn ? Het alternatief is eenvoudig. In plaats van Brussel te behandelen als een al dan niet volwaardig derde gewest, of erger nog, als een 'Brussels DC', moet Vlaanderen Brussel eenvoudig voor zich opeisen en daar ook naar handelen : zelfbewust, zonder complexen, zonder compromissen, maar met de nodige gulheid waar dit vereist is. Alleen zo kan Brussel nog worden teruggewonnen voor Vlaanderen. Blijkbaar heeft deze regering die boodschap nog niet begrepen.

Ook inzake de Vlaamse Rand is deze regering zwaar in gebreke gebleven. De overheveling van de organieke gemeentewet naar Vlaanderen is zeker een positief gegeven, maar niet wat Brussel betreft. (*Opmerking van minister Bert Anciaux*)

Dit positieve gegeven wordt echter dan weer teniet gedaan door het herbetonnen van de faciliteiten. Wanneer we bovendien moeten vaststellen dat deze regering niet echt investeert in de Rand, kunnen we slechts concluderen dat ze over de hele lijn faalt.

Deze regering is de meest on-Vlaamse Vlaamse regering die ooit heeft bestaan. Ze blinkt uit door een ongeziene onverschilligheid ten aanzien van Vlaamse belangen in de bedreigde gebieden. Ze schittert door haar toegeeflijkheid ten aanzien van de eisen van de francofiële tegenstander en verdient daarom meer dan ooit het wantrouwen van de Vlaams-Blokfractie. (*Applaus bij het VB ; opmerkingen*)

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte leden, de woonuitgaven in Vlaanderen liggen bijzonder hoog. Sinds 1976 zijn ze sterk gestegen. Dat zegt de minister zelf op bladzijde 2 van zijn beleidsbrief. Eind 1977 waren er in vergelijking met 1976 drie keer meer gezinnen die meer dan 30 procent van hun inkomen aan wonen besteedden. Het aantal gezinnen dat meer dan 20 procent aan wonen spendeerde, was toen verviervoudigd. Een zeer recent verschenen enquête bevestigt deze cijfers.

Op de privé-huurmarkt is de toestand het meest dramatisch. Het voornemen van de minister om in meer middelen te voorzien voor de socialewoningbouw verdient onze steun, maar zal onvoldoende zijn om deze nood te verhelpen. In heel recente berichten krijgen we immers ook opmerkingen dat heel wat huurders binnen de socialehuursector als gevolg van het nieuwe socialehuurprijsbesluit worden geconfronteerd met een forse stijging van de huurprijs, eventueel tot 9 procent, en dit vanaf 1 januari. Het treft zelfs de laagste huren, namelijk mensen met een gewaarborgd minimuminkomen.

Het jaarbedrag van de basishuurprijzen mag immers stijgen tussen de 3 en de 9 procent, net zoals de reële huurprijzen mogen stijgen van 5 procent vroeger tot 5,5 procent nu van de geactualiseerde kostprijs van het totale patrimonium. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de lage inkomens gecon-

Kenzeler

fronteerd worden met forse prijsstijgingen. Ik denk dat de minister hierover waakzaam moet zijn.

Een andere uitdaging betreft de verbetering van de woonvoorwaarden op de privé-huurmarkt. Deze verbetering is hoopvol, maar niet zonder gevaar. Door de inbreng van privé-initiatiefnemers in combinatie met een huursubsidiestelsel wil de minister additioneel 5.000 woningen toevoegen aan het sociaal patrimonium. We moeten absoluut vermijden dat huursubsidies prijsverhogend werken, waardoor de eigenaar gesubsidieerd wordt en de huurder in de kou blijft staan. We pleiten voor duidelijke en stringente voorwaarden, opdat zoiets uitgesloten wordt. Een permanente evaluatie zal hierbij van noodzakelijk belang zijn.

De SP is immers van mening dat een huurder met een zeer laag tot laag inkomen, wanneer hij wegens een tekort aan socialehuurwoningen verplicht is te huren op de privé-huurmarkt, het best gediend wordt als hij de huurovereenkomst kan sluiten met een sociaalverhuurkantoor. Momenteel is dit de beste garantie op een kwalitatieve woning voor een redelijke huurprijs gedurende een langere termijn.

De toekenningsnormen zijn trouwens strenger. Daarom pleit de SP voor een verdere structurele uitbreiding van de financiële mogelijkheden van de SVK's. Per 1 oktober 2000 – zo staat het in de beleidsnota – zijn in Vlaanderen 29 SVK's erkend, waarvan er slechts 14 gesubsidieerd zijn. We zijn dan ook van mening dat, wanneer men erkent, er ook subsidiëring moet volgen. Erkenning is gelijk aan subsidiëring. De kloof tussen deze twee soorten SVK's moet dan ook zo snel mogelijk worden weggewerkt. Op deze manier kan een echte dynamiek ontstaan in het huisvesten van de kansarme huurderspopulatie.

Die bewoners worden vaak als moeilijke huurders omschreven door de klassieke sociale huisvester en ze zijn hen soms liever kwijt dan rijk. Het valt mij trouwens op dat kandidaat-SVK-huurders meestal niet zijn ingeschreven bij de plaatselijke bouwmaatschappijen : eigenlijk een eigenaardig fenomeen.

In het nieuwe socialehuurprijsbesluit zijn bepalingen opgenomen inzake hoe de maatschappij haar bewoners zal informeren en betrekken bij het reilen en zeilen van hun huurmaatschappij. Wij juichen dit toe. Inspraak verlenen, leidt naar klanttevredenheid en naar woontevredenheid. Voorbeel-

den uit het buitenland, maar ook bij ons te Antwerpen en Genk, leren ons dit.

Tegelijkertijd pleit ik ervoor om op een gestructureerde manier werk te maken van een actief participatiebeleid binnen de diverse bouwmaatschappijen. Wellicht zal hier een wettelijk kader voorhanden moeten zijn om dit te kunnen afdwingen. Ik denk dat de tijd stilaan rijp wordt om dit te doen. Vele bestuurders zien hun inwoners soms te vaak als een vijand, terwijl de inwoners dikwijls gelijk hebben.

Een aantal gemeenten hebben geen socialewoningpatrimonium. Wij vinden het een plicht dat elke gemeente haar verantwoordelijkheid opneemt en een minimum aan sociale woningen heeft op haar grondgebied. Een verplichting opleggen lijkt me kunstmatig en moeilijk afdwingbaar, maar misschien kan men overwegen om in de berekening van het aandeel dat de gemeenten verkrijgen via het Gemeentefonds, een criterium inzake aantal sociale woningen in te bouwen, waardoor inspanningen beloond worden.

Mijnheer de minister, mag ik u dit element als suggestie meegeven voor de door u aangekondigde aanpassing van het Gemeentefonds ? Sociale woonwijken aanleggen, kost de lokale overheden immers pakken geld voor infrastructuur en onderhoud. De steden en gemeenten die in het verleden hun verantwoordelijkheid inzake socialehuisvestingsprojecten hebben genomen, zijn eigenlijk het kind van de rekening. Ze hebben financiële inspanningen geleverd voor de aanleg van wegen, pleinen, en nutsvoorzieningen, terwijl de baten van het KI aan hen voorbijgaan. Daarenboven huisvesten ze de meest kwetsbare groep mensen van onze samenleving, die ook vaker een beroep doet op de geboden sociale voorzieningen. Er bestaat duidelijk een positieve correlatie tussen het aantal sociale woningen dat een stad of een gemeente heeft, en het aantal cliënten van het OCMW, waarvan diezelfde gemeente het tekort dient bij te passen.

De gemeenten die in het verleden bewust een anti-sociaal huisvestingsbeleid hebben gevoerd, en die door het aantrekken van alleen kapitaalkrachten goudkusten konden creëren, mogen dan ook niet langer door het Gemeentefonds op basis van het KI worden bevoordeeld. Mijnheer de minister, we komen uit dezelfde streek, we weten beiden wie hiermee bedoeld worden. Laten we daarom steden en gemeenten, die alle burgers de mogelijkheid bieden om een menswaardig bestaan te leiden in woningen van goede kwaliteit, niet verder financieel straffen, maar integendeel als blijk van waar-

Kenzeler

dering via het Gemeentefonds meer financiële armslag geven, zodat ze hun sociale beleid kunnen verderzetten.

Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, dit was mijn laatste toespraak in dit halfrond. Half januari verlaat ik samen met mevrouw Croes het parlement, om te worden opgevolgd door twee lief-tallige dames. Dat is dus weer een vrouw meer in het parlement. Ik dank alle collega's voor de voor-bije fijne samenwerking en wens het Vlaams Parle-ment veel geluk in de toekomst. (*Applaus*)

De voorzitter : Dames en heren, in naam van het Vlaams Parlement dank ik de heer Kenzeler voor zijn jarenlange inzet. Ik wens ook hem veel geluk met zijn toekomstige betrachtingen.

Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, collega's, ook ik wil van deze gelegenheid gebruik-maken om de heer Kenzeler van harte te danken. Ik zal zijn warm pleidooi voor degenen die het moeilijk hebben in onze samenleving, opdat zij een betaalbare kwaliteitsvolle woning kunnen vinden, en zijn drie concrete suggesties in acht nemen bij de stappen die we in de volgende maanden zullen zetten.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, colle-ga's, het betoog dat ik hier wil houden vindt zijn oorsprong in een zekere wrevel over een voorval in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. U kondigde op zeker ogenblik aan dat de grootstad Antwerpen voor haar moeilijkheden niet moest rekenen op een voorkeursbehandeling. Tot daar aan toe, dat is een politiek standpunt. Mijn wrevel ontstond echter door de reactie van de commissieleden. Meerderheid en oppositieleden waren het zo roerend met u eens, dat ze dat niet konden verbergen. Ze knikten en beaamden : 'goed gedaan, goed gedaan !'. Dat stoorde me.

Er zijn tientallen redenen te bedenken voor het feit dat de stad Antwerpen het zo moeilijk heeft. Er is een grote historische schuld. Een groot aantal gemeenten – eigenlijk bijna alle gemeenten behal-ve Antwerpen – werd ooit hun schuld kwijtgeschol-den. Heel wat gemeenten hadden immers zo'n his-torische schuld. Bij de fusies van gemeenten zijn er

echter politieke beslissingen genomen, die ik op zich goedkeur, maar die voor Antwerpen niet gol-den, omdat de stad pas zes jaar later werd gefusio-neerd. Dat was een politieke flater, al waren er wel redenen voor. De schuld van Antwerpen was na-melijk groter dan de schuld van alle andere ge-meenten samen. Dat stemt tot nadenken.

Het is ook moeilijk om in een stad – vooral dan een stad als Antwerpen – een fatsoenlijke politiek te voeren, omwille van de onwaarschijnlijk langza-me procedures. Mijnheer de minister, uw voorgan-ger had reeds initiatieven genomen om die proce-dures – waar mogelijk – enigszins in te korten. Nu heeft hij dat als parlamentslid, samen met de heer Denys, hernomen.

In de sector openbare werken duurt een normale procedure zeer lang. Bijna twee jaar na de inschrij-ving zal de eerste spade pas in de grond worden ge-stoken. Ik vraag me dan ook af hoe een gemeente-bestuur dat zes jaar de tijd heeft om iets te veran-deren, deze werken kan plannen. Door deze proce-dure staat elk gemeentebestuur voor een helse taak.

We zijn er tijdens de vorige legislatuur in geslaagd die procedure een beetje in te korten. Er zijn toen onderhandelingen gevoerd op gemeentelijk en Vlaams niveau. We hebben de procedure toen in-gekort door te snijden in het niveau dat bij de on-derhandelingen niet aanwezig was, namelijk het provinciaal niveau. Dit is de enige wijziging die is doorgevoerd. De procedure is nog steeds dezelfde en neemt nog steeds zeer veel tijd in beslag.

Een gevolg hiervan is het gezonde voorstel om de gewestwegen over te hevelen naar het gemeente-lijk niveau. Deze wegen horen hier tenslotte thuis. Het is toch bijzonder gek dat een van de centrale straten die door mijn stad lopen, eigenlijk een ge-westweg is. Ik heb het hier uiteraard over De Leien. Deze straten worden zo schabouwelijk on-derhouden dat men soms het gevoel heeft dat men zich in het centrum van Timboektoe bevindt.

Er wordt al 20 of 30 jaar lang gepraat over het her-aanleggen van De Leien. Momenteel zitten we al in een verdere fase en leeft er zelfs al een verzet tegen de geplande heraanleg. De heraanleg zal zeker nog 10 tot 15 jaar op zich laten wachten. On-dertussen groeit op de Leien onkruid, ligt daar al-lerlei viezigheid, is de verlichting zeer gebrekkig en is de riolering zo ontoereikend dat men bij regen-val moet opletten om niet te verdrinken. De Leien worden nochtans doorkruist door keurig onder-houden stedelijke straten. Dergelijke problemen

Van Wallendael

maken het besturen van de stad niet gemakkelijker.

Mijns inziens bevat de beleidsbrief een aantal goede, nieuwe zaken. Ik weet niet of men dit al hardop mag zeggen, maar mij lijkt het een goed idee om de SIF-middelen in de onmiddellijke toekomst te regulariseren. Het opnemen van de SIF-middelen in het reguliere kader zou een aantal controles doen wegvallen en zou een efficiënter gebruik van die middelen mogelijk maken. Hoewel ik een voorstander ben van deze regularisering, wil ik hier onmiddellijk ook een voorwaarde aan verbinden. Het moet namelijk mogelijk blijven om doelgericht en plaatselijk op te treden met de SIF-middelen. Ik ben er trouwens van overtuigd dat de minister het met deze voorwaarde eens is.

Hoewel ik over niet veel tijd beschik, wil ik nog even een paar opmerkingen maken over het dure, geldverslindende en nutteloze uitgaven opstapelende Antwerpen. Ik heb onlangs in een krant gelezen dat een leerling in het Antwerps stedelijk onderwijs vier tot acht keer zoveel kost als een leerling in een ander onderwijssysteem. Hoewel ik het exacte cijfer ben vergeten, wil ik onmiddellijk stellen dat deze vergelijking niet klopt. Vijfentwintig procent van de leerlingen in de Antwerpse stadsscholen komen van buiten Antwerpen. Antwerpen subsidieert met andere woorden een reeks randgemeenten. Bovendien komen deze leerlingen niet naar het Antwerpse basisonderwijs. Daarvoor blijven ze in de eigen gemeente. Ze komen allemaal naar Antwerpen voor de veel duurere secundaire opleidingen. Dit kost de stad heel wat geld.

Het Antwerps stedelijk onderwijs beschikt over vier openluchtinstellingen, gelegen in Koksijde, Kalmthout, Brecht en Kapellen. Deze openluchtinstellingen bieden bos- en zeevakanties aan. Dit kost het stadsbestuur heel wat geld. Deze vakanties worden echter aangeboden aan kinderen die hier echt nood aan hebben. Indien men deze vakanties schrapt, hebben die kinderen helemaal niets meer.

Het schrappen van dit aanbod aan openluchtvakanties zou nieuwe investeringsmogelijkheden scheppen. Deze besparing zou immers 700 tot 800 miljoen frank opbrengen.

De voorzitter : De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer Van Wallendael, ik wil hier even in pikken op de aanhef van uw toespraak en op de opmerkingen die de minister in de

commissie heeft gemaakt met betrekking tot de financiële toestand van de stad Antwerpen. U zegt dat er niemand in de commissie reageerde. Dat klopt, maar ik was op dat ogenblik wel verbouwe-reerd door het feit dat u, als mogelijke toekomstige schepen van die grote stad, eveneens niet tussen-beide kwam. In de daaropvolgende week heeft onze fractie dan ook een actuele vraag over deze aangelegenheid gesteld.

Als promotor van het stedenbeleid voor de CVP-fractie wens ik u er wel op te wijzen dat het stadsbestuur een bijzonder grote verantwoordelijkheid zal dragen. In het verleden werden reeds belangrijke inspanningen geleverd door het provinciebestuur, door Vlaanderen en door Europa – denk maar aan de schuldherschikking. Mijnheer Van Wallendael, omdat het waarschijnlijk de laatste keer is dat ik de kans krijg mij in deze vergadering rechtstreeks tot u te richten, wil ik toch benadrukken dat het de hoogste tijd wordt dat men in Antwerpen zelf begint te zien hoe men daar de tering naar de nering kan zetten.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer Van Wallendael, als een student aan het stedelijk onderwijs in Antwerpen vier tot acht maal meer kost dan elders, dan staat het de stad Antwerpen vrij om die middelen bijkomend te investeren bovenop de normale subsidiëring die er kan zijn.

En als u het hebt over zee- en bosklassen, dan komt u in het debat terecht van de kosteloosheid van het basis- en secundair onderwijs, een debat dat binnenkort in de commissie voor Onderwijs zal worden gevoerd. Ook daar gaat het om een autonome beslissing van de inrichtende macht en bijgevolg van de stad Antwerpen.

De heer Tuur Van Wallendael : Inderdaad, en ook de steun van de heer De Smet zal ik best kunnen gebruiken.

Sta me toe u een ander voorbeeld te geven. In Brasschaat is er de Mytylschool, een school voor bijzonder zwaar motorisch en geestelijk gehandicapte kinderen. Het is een Antwerpse stadsschool, wat niet wegneemt dat er kinderen uit een zestigtal gemeenten aanwezig zijn. Meer dan de helft van de kinderen is niet van Antwerpen afkomstig. Er is zelfs een kind uit Zottegem bij.

Al die kinderen, waar ze ook wonen, hebben recht op vervoer, wat een pak geld kost. Ik geef wel on-

Van Wallendael

middellijk toe dat de stad dit niet alleen hoeft te betalen, maar daar ook subsidies voor krijgt. Welnu, enige tijd geleden had de schepen de euvele moed alle burgemeesters aan te schrijven van de gemeenten met kinderen die in die Mytylschool les volgden. Hij vroeg hen of ze wilden bijdragen in die vervoerkosten. Slechts één burgemeester heeft op die brief geantwoord en zijn antwoord was een duidelijk neen. Wat kunnen we dan doen? Die school sluiten? Iets onwettigs doen, namelijk kinderen van buiten Antwerpen weigeren?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Iedereen is natuurlijk onder de indruk van de voorbeelden die de heer Van Wallendael hier geeft. Het is trouwens goed dat we hier geen theoretisch of abstract debat voeren, maar een debat waarin de mensen achter al die cijfers centraal staan. Die voorbeelden brengen ons eigenlijk tot het kerntakendebat, tot het debat over wat op lokaal niveau moet gebeuren. Antwerpen is een bijzonder grote stad. Een aantal functies die de stad op dit ogenblik vervult, worden ook door andere steden en gemeenten vervuld, maar dan in het kader van provinciale, intercommunale of andere initiatieven. De vraag is dan ook of we die aspecten niet aan bod kunnen brengen in het kerntakendebat.

Het decreet op de intergemeentelijke samenwerking zal het mogelijk maken dat gemeenten bepaalde welzijns- en onderwijsopdrachten samen zullen kunnen vervullen. De moeilijkheid is dat men in Antwerpen tot voor kort de ernst van de situatie onvoldoende inschatte – en daarbij druk ik me heel voorzichtig uit. Ik ben dan ook heel aangenaam verrast dat de nieuwe coalitie verklaard heeft eerst en vooral werk te zullen maken van het financieel zo goed mogelijk op punt stellen van de zaken. Dit zal gebeuren aan het begin van de legislatuur, omdat elke gewonnen maand en elk gewonnen jaar van belang zijn. Daarna wil de coalitie een gesprek voeren met de Vlaamse en federale regering.

De Vlaamse regering is alvast bereid om dit gesprek te voeren op een zakelijke basis en aan de hand van een duidelijk meerjarenplan. Het plan moet haalbaar zijn, zowel voor de stad als voor het Vlaams Gewest. Zo kunnen we de sloganeske benadering vermijden waarmee het debat dikwijls wordt gevoerd.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Mijnheer de voorzitter, ik vervolg met een ander heikel punt. Als in onze leeszaal de Antwerpse editie van de *Gazet van Antwerpen* lag in plaats van de uitgave *Mechele-Lier*, dan had u een andere titel kunnen lezen op de eerste pagina. In de Antwerpse uitgave staat immers dat er nu driehonderd OCMW's geteld zijn die hun asielzoekers in Antwerpen dumpen. Uit een politierapport blijkt bovendien dat de OCMW's dit niet doen in heel Antwerpen, maar slechts in één buurt van de stad : die met postcode 2060. Het is de buurt Antwerpen-Noord, die soms de romantische benamingen *Seefhoek* of *Stuyvenberg* krijgt. Ook ik woon in die buurt.

Ik kan u het hele lijstje niet voorlezen van de plaatsen waar asielzoekers worden gedropt, maar recentelijk zijn de steden Brussel, Brugge, Charleroi, Genk, Hasselt en Luik eraan toegevoegd. Naast die steden zijn er nog tweehonderd andere plaatsen waar af en toe één of twee asielzoekers worden gedumpt. Naarmate men dichter in de buurt van Antwerpen komt, gaat het over zeven, acht tot twaalf mensen.

Samen met mensen uit de buurt heb ik een nepadvertentie geplaatst in de *Woonkrant*. De advertentie was zo opgesteld dat voor iedereen duidelijk was dat het om een advertentie van een huisjesmelker ging. Uit het tekstje bleek dat geen vragen zouden worden gesteld. Geïnteresseerden konden naar een telefoonnummer bellen. Na tien dagen ontvingen we reeds vijftig vragen van OCMW's van over het hele land over de mogelijkheid tot huren. Ik weet dat de federale wetgeving terzake is gewijzigd, maar het wordt toch stilaan tijd dat vaart wordt gezet achter de implementatie ervan. De situatie is immers heel moeilijk.

Tot hier mijn wrevel over het voorval in de commissie, een wrevel die een beetje minder groot is geworden dankzij de reactie van de heer De Smet. Ik dank u. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Dany Vandebossche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal het niet hebben over het stedenbeleid, maar wel over het gedeelte ambtenarenzaken. Ik heb de bespreking erover in de commissie jammer genoeg niet kunnen bijwonen, omdat tegelijkertijd ook de begroting Cultuur werd besproken. Ik wil het niet zozeer hebben over de begroting Ambtenarenzaken, want cijfermatig valt er weinig of niets over te zeggen. Ik zal vooral spreken over de reorganisatie

Vandenbossche

van het Vlaams overheidsapparaat die werd aangekondigd in de beleidsbrief van de minister.

De beleidsbrief Ambtenarenzaken is een uitstekende beleidsbrief. Hij is trouwens beter gestoffeerd dan de beleidsnota 2000-2004. Ik herinner me dat we tijdens de bespreking van de nota niet zozeer over de nota zelf hebben gediscussieerd, maar wel over de regeringsnota van februari over de hervorming van de Vlaamse administratie. Naar aanleiding van die discussie en van de regeringsbeslissing van februari 2000 werd hier gedebatteerd over de hervorming van de Vlaamse administratie. Het debat resulteerde in een met redenen omklede motie, en naar de punten uit die motie verwijst de minister in de beleidsbrief. De uitgangspunten van de motie waren : het aandringen op de betrokkenheid van het personeel, aandacht voor de doelgroepen, het op elkaar afstemmen van de beleidsvoorbereiding en de beleidsuitvoering, aandacht voor de gezins- en werksituatie van het personeel en het streven naar een doorzichtige structuur.

De minister heeft in zijn beleidsbrief ook rekening gehouden met de uitgangspunten van de motie. Dat resulteerde in een eerste fase in een voorstel tot hervorming die in positieve zin is geëvolueerd in vergelijking met vorig jaar. Toen discussieerden we nog in het ijle omdat we nog geen zicht hadden op de toekomstige structuur van de Vlaamse administratie.

Over de reorganisatie van de Vlaamse administratie hadden we overigens vorige week in de commissie een interessante hoorzitting met de twee bijzondere commissarissen, de heren Stroobants en Victor. In hun nota aan de regering met de titel 'Beter bestuurlijk beleid, reorganisatie van het Vlaams overheidsapparaat', hebben ze een eerste oefening gemaakt over hoe dat apparaat er in de toekomst moet uitzien. De minister kwam hiermee tegemoet aan een eerder door hem gemaakte belofte dat hij de commissie voor Institutionele Hervorming zou inlichten over de vorderingen in dit dossier. We hebben het voorrecht gehad erover te kunnen debatteren. Bestuursrechtelijk was hij daar eigenlijk niet tot verplicht, gelet op het feit dat dit enkel een bevoegdheid van de regering betreft.

Het was een verhelderende discussie en er is een tip van de sluier gelicht over hoe die Vlaamse administratie er in de toekomst moet uitzien. We hadden daar vorig jaar tijdens de beleidsnota al grondig over gepraat. De vraag die toen werd gesteld en die voor een deel blijft leven is, of er nood is aan

een veranderingsproces. Ook nu nog weten de VOI's niet goed waar ze staan. Dat is ook logisch omdat in de eerste nota de basisstructuur van de Vlaamse administratie wordt uitgetekend. De evolutie van de VOI's naar intern of extern verzelfstandigde agentschappen zal pas blijken als daadwerkelijk de sectorale invulling gebeurt in het begin van 2001.

De leidraad voor de hervorming was het primaat van de politiek die wordt uitgedrukt in de fameuze een-op-een relatie, namelijk tussen het politieke en administratieve niveau. Er werden dertien homogene beleidsdomeinen in de nota gecreëerd, waarvan in de commissie werd aangeduid dat de homogeniteit van sommige beleidsdomeinen nog altijd in vraag kan worden gesteld. Alleszins ligt de oefening ter tafel.

Een grote organisatie heeft ongetwijfeld nood aan verandering en moet voortdurend mee veranderen. In dit geval resulteerde dit in het verlaten van het matrixstelsel, dat niet meer voldeed aan de werking van de administratie. Ik kan me terugvinden in de hervorming zoals vertaald in de nota.

Er zijn wel enkele zaken die moeten worden opgevolgd. Ten eerste is er de discussie over hoe de beleidsdomeinen tot stand zijn gekomen en de vraag of die indeling van de beleidsdomeinen inderdaad zo homogeen is als wordt voorgesteld. Twee, voor de VOI's moet er zo snel mogelijk duidelijkheid komen. Er heerst onrust over de evolutie. Drie, de hervorming van de Vlaamse administratie is eigenlijk een top-down benadering en geen bottom-up benadering, wat logischerwijs voor wroeging en onzekerheid zorgt bij de betrokkenen. Ik heb absoluut niets tegen die verandering, als men maar niet verandert om te veranderen.

Het debat over de verzelfstandigde agentschappen, vooral de externe, en het primaat van de politiek moet uiteraard ook handelen over de ministeriële en politieke verantwoordelijkheid. Niet alle beslissingen immers zullen door de minister worden genomen. De ministeriële verantwoordelijkheid moet worden omschreven. We hebben nu het geraamte van de toekomstige administratie. We hebben een beeld van het aantal personeelsleden. Wat in het ontwerp van begroting ontbreekt, is het kostenplaatje van de nieuwe organisatie.

De voorzitter : Aan de orde zijn de thema's Leefmilieu, Natuurbehoud, Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken, Mobiliteit en Energie.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, vorig jaar werd de begroting voor Milieu aangekondigd als een overgangsbegroting. Intussen heeft men de tijd gehad om grondiger te werken. De minister wil het roer omgooien, een trendbreuk creëren. Ze heeft dat onlangs nog in een interview bevestigd. We bleven op onze honger zitten, er kwam geen echte trendbreuk. We zijn benieuwd wat het volgend jaar wordt.

De begroting stijgt met 3,7 miljard frank waarvan 3,4 miljard frank voor het MINA-fonds. Op het eerste gezicht zou men zeggen : een forse stijging voor een nieuw beleid. Als we dat even uitsplitsen, blijkt echter geen vernieuwing : 1,7 miljard frank gaat naar Aquafin voor de exploitatie en oplevering van reeds geplande projecten. Ongeveer 1,5 miljard frank dient om natuur- en bosgebied aan te kopen. Honderd miljoen frank moet erosiebestrijdende maatregelen bekostigen. Deze maatregelen vloeien niet voort uit een algemene visie, maar horen bij een punctueel dossier in Zuid-Limburg. Er gaat 300 miljoen frank extra naar afval- en bodemsanering voor ambtshalve verwijdering. Er gaat 1,2 miljard frank naar OVAM, VMM en VLM voor het herstel van de eenmalige budgettaire vermindering. Voor een nieuw beleid, in dit geval de aankoop van natuur- en bosgebied, blijft nog 478 miljoen frank over.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, ik heb nooit beweerd dat we trendbreuken enkel zouden realiseren door meer geld te spenderen. Deze regering wil juist trendbreuken realiseren door een heroriëntering van het beleid. Ik heb in mijn begrotingen voor 2,5 miljard frank heroriënteringen doorgevoerd. Het zou maar al te makkelijk zijn indien elke minister meer geld zou vragen telkens hij of zij iets nieuws wil realiseren. We moeten juist de beschikbare middelen heroriënteren.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik bedoelde alleen maar dat die stijging de indruk kan wekken dat er een nieuw beleid wordt gevoerd, maar eigenlijk is het een herstel van de eenmalige verminderingen en een uitbreiding van de financiering van reeds lang geplande Aquafinprojecten.

In de nieuwe middelen is er inderdaad in ruimte voorzien voor de aankoop van natuur- en bosgebieden. Het gaat niet om bos- en natuurgebieden in de strikte zin van het woord, want ook hier is er geheroriënteerd. Het gaat om middelen voor het aankopen van nog te bebossen terreinen, met als prio-

riteit de aanleg van stadsbossen. Dat zijn veredelde stadsparken die weinig bijdragen tot de bescherming van de natuurlijke bosstructuur, waarvan de afbakening één van de best bewaarde geheimen van Vlaanderen is. Mevrouw de minister, ik bedoel daarmee dat we nog steeds wachten op de afbakening ervan. Wat ons betreft zijn er dus niet veel trendbreuken in deze begroting.

De financiële kant van de zaak is zeer belangrijk. In 2000 zou er volgens de beleidsbrief duidelijkheid komen over de financiering van het milieubeleid. We wachten in spanning, maar ondertussen weten we niets over het heffingsbeleid van deze regering. Dat is in tegenstelling met de resolutie van 1997, waarin het voltallige parlement sterk pleitte voor de voorzienbaarheid van heffingen voor burgers en bedrijven.

Daarbij komt nog de onduidelijkheid over de ecotaks op federaal niveau en straks op Vlaams niveau. Niemand weet wat het wordt vanaf 1 januari 2001. Hoe zit het met het vlees ? Wie zal de verwerking van het beendermeel betalen ? Wat zal de implementatie van de Europese richtlijn inzake emissiemaxima van luchtverontreinigende stoffen voor gevolgen hebben voor de betrokken sectoren ? Men heeft voor België berekend dat de kosten voor het bereiken van de emissieplatformen ongeveer 100 miljard frank per jaar zullen bedragen. De sectoren moeten daar voor opdraaien. U kunt dat bedrag misschien enigszins corrigeren, maar niemand weet uiteindelijk nog wat men aan wie zal doorrekenen. De mensen die ervoor zullen opdraaien worden gepaaid met een belastingvermindering van 2.500 frank. Dat is een aalmoes in vergelijking met wat er allemaal nog op ons dreigt af te komen.

In deze begroting is er ook in meerinkomsten voorzien uit heffingen op afval en afvalwater van 500 miljoen frank. Wie zal voor die meerinkomsten moeten betalen ?

Ik sluit me aan bij het verslag van het Rekenhof over het financieel beleid. Het schrijft : ‘De vraag naar een duidelijke langetermijnvisie op de financiering van het milieubeleid blijft vooralsnog onvoldoende beantwoord. Verscheidene punten uit de resolutie van het Vlaams Parlement blijven tot op heden onuitgevoerd.’

Ik wil hierbij namens de fractie nog twee zaken uit de resolutie vermelden. In de resolutie lezen we : ‘In elk geval zijn die heffingen niet ingesteld om uitgaven te dekken die tot de algemene overheids-taken van beleidsvoorbereiding en controle beho-

Coens

ren. Er moet dus een uitzuivering van het MINA-fonds gebeuren, waarbij met name de Vlaamse Openbare Instellingen duidelijk vanuit de algemene middelen moeten worden gefinancierd.' In de resolutie staat bovendien dat het principe 'de vervuiler betaalt' niet betekent dat de historische achterstand moet worden weggewerkt via heffingen.

Ik wil het vervolgens over inhoudelijke zaken hebben, maar dan kom ik best volgend jaar terug. We verwachten immers nog heel wat. Het drinkwaterdecreet was gepland voor maart 2000, het gewijzigd Rio-besluit voor eind 2000. We hebben van geen van beide reeds iets gemerkt. De afbakening van natuur- en bosgebieden bestaan, maar we krijgen ze niet te zien. De evaluatie van de Vlaamse Milieu Holding door de werkgroep van de commissaris is gepland voor eind 2000. Ze is er nog niet. Over de geluidsnormendiscussie in verband met Zaventem hebben we nog niets vernomen. Er is in dat verband nochtans een werkgroep aan het werk. De bijsturing van het bodemsaneringsdecreet is bedoeld voor eind 2000. Ook zou dan het bodemsaneringsfonds worden opgericht. Het kerndecreet voor integraal waterbeleid was gepland voor eind 2000. Ook de financieringsnota verwachten we op het einde van dit jaar. We hebben van dit alles niets gezien. Over de stand van zaken van de vergoeding in kwetsbare gebieden voor het teeltjaar 2000 in de context van het MAP 2bis is er weinig duidelijkheid.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef van Looy : Mevrouw de minister, ik wil een vraag stellen over de MAP-vergoedingen. Het is een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet. U hebt in de loop van het jaar zoveel tijd verloren dat duizenden boeren dreigen hun vergoedingen te verliezen.

Eind vorig jaar hebt u het plattelandsontwikkelingsplan nog snel een groene bijsturing geven. De Europese Commissie heeft het per kerende teruggestuurd. Ze heeft zelfs geweigerd het te lezen. Uw bijgestuurd plan heeft ze echter snel behandeld. Op het einde van de zomer had u het immers terug. Toch verloor u hier meerdere maanden.

Op 9 oktober 2000 riep u bij hoogdringendheid de stuurgroep mestproblematiek bij elkaar om een advies te vragen over uw besluit. Ik zie in het verslag dat landbouworganisaties u toen al hebben gewaarschuwd dat de door u voorgestelde timing niet

haalbaar was. Er zijn immers 40.000 percelen te controleren en op elk perceel moeten 30 grondstalen genomen worden voor 15 december 2000. Uw kabinetsmedewerker zei in de stuurgroep dat dit besluit voor 1 november in het Staatsblad zou verschijnen. Maar het werd pas op 10 november door de regering goedgekeurd. Zo ging er weer een maand verloren. Wat is er in die maand gebeurd? Waarom dat tijdverlies?

Uiteindelijk verschijnt het besluit voor de organisatie van de staalnames : terwijl het decreet bepaalt dat deze staalnames moeten gebeuren tussen 1 oktober en 15 november. De Mestbank is verplicht om alle boeren die in aanmerking komen aan te schrijven. De brieven vertrekken pas op 4 december. Ik wil nog aannemen dat de boeren die brieven op 5 december hebben ontvangen, maar vóór 15 december moeten die 40.000 percelen geanalyseerd zijn, moeten alle stalen genomen zijn.

Vanaf 11 december bellen boeren naar de labs die u erkend hebt, en die zeggen dan dat ze de stalen niet meer aannemen. De boeren worden gewoon de laan uit gestuurd. Ze bellen naar een ander lab, en ook daar worden de stalen niet aangenomen. Nu zijn er dus duizenden boeren die de vraag willen stellen, maar de stalen worden niet genomen. De labs kunnen dit werk niet aan. Als je dat omrekent, merk je dat er 3.300 mandagen nodig zijn om deze stalen te nemen, dit op 10 dagen waarvoor slechts 20 tot 30 staalnames ter beschikking zijn. Je hebt een half jaar nodig.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer Van Looy, als er iemand tijd verloren heeft in dit dossier, is het wel de CVP. (*Rumoer bij de CVP*)

Ik vind het ook spijtig, maar hoe verder je teruggaat in het dossier, hoe duidelijker het wordt dat de CVP jarenlang tijd heeft verloren, al was het maar door dossiers in te dienen bij Europa waarvan al op voorhand geweten was dat ze niet goedgekeurd gingen worden.

Minister Vera Dua : Ik wil toch eerst duidelijk maken dat ik bereikt heb wat mijn voorganger jarenlang niet bereikt heeft, en dat we inderdaad het fiat hebben gekregen van Europa om vergoedingen uit te betalen.

De heer Jef Van Looy : Maar daar heb ik het niet over, ik heb het over uw timing.

Minister Vera Dua : Ik heb het daar wel over. Ik heb er een jaar verwoed aan gewerkt om dit rond te krijgen. Het heeft inderdaad veel discussie met Europa gevraagd, en pas op 8 oktober heb ik van Europa het fiat gekregen. U weet dat ook zeer goed. Ik stond toen voor een moeilijke keuze. Ik kon proberen een krachttoer uit te halen, om ervoor te zorgen dat de boeren in kwetsbare gebieden nog voor het jaar 2000 vergoedingen zouden kunnen krijgen. Ik had ook kunnen zeggen dat we het pas vanaf 2001 zouden starten. Wij hebben voor de eerste oplossing gekozen en alle diensten gemobiliseerd om het dossier nog rond te krijgen voor het jaar 2000.

Het is inderdaad allemaal niet zo vlot verlopen als het zou moeten verlopen, omdat ik pas officieel kon beginnen vanaf het moment dat het besluit op de regering was geweest, en daarvoor moesten wij wachten op de goedkeuring van Europa. Maar we hebben het gedaan, niettegenstaande wij dan een analyseperiode hadden die later valt dan eerst bepaald. U kent de materie goed genoeg om te weten dat dat voordelen heeft voor de landbouw. Normalerweise moeten de analyses van het stikstofresidu gebeuren voor 15 november, maar hoe langer men wacht, hoe meer het regent, en hoe beter de resultaten worden.

Wat hebben we vastgesteld op het terrein ? De landbouwers willen er wel op ingaan, maar een aantal hebben gewacht om de analyses aan te vragen omdat ze zo betere resultaten wilden bereiken en meer kans wilden hebben om een beheersovereenkomst af te kunnen sluiten. Ik vind dat een gezonde economische redenering, maar dat is inderdaad wel het zwakke punt in heel het systeem. Daarom hebben we nu met de stuurgroep al de afspraak gemaakt dat we dit volgend jaar op een andere manier gaan organiseren, zodat men geen flessenhals krijgt op het einde van de rit. Normalerweise is de vastgelegde periode voldoende lang om alle stalen te kunnen nemen.

De capaciteit van de labs is groot genoeg, maar dan moeten de landbouwers zich wel een beetje spreiden over de periode. We zullen dat volgend jaar oplossen. Het eindresultaat nu is dat er inderdaad nog aanvragen zijn van 250 boeren, die van de labs het antwoord hebben gekregen dat ze er niet op kunnen ingaan voor de gestelde termijn. We hebben de termijn al met 14 dagen verlengd om iedereen maximale kansen te geven. We zitten nu dus aan eind december, wat zoals u weet heel gunstig is voor het nitraatresidu. We hebben Europa een brief geschreven om te vragen of we na 2000 analy-

ses mogen toelaten. Ik vrees dat Europa niet enthousiast zal reageren.

Mijnheer Van Looy, we hebben een krachttoer uitgehaald om toch nog zoveel mogelijk landbouwers een vergoeding te kunnen uitbetalen in 2000. Het is ongehoord dat u daar kritiek op hebt. Ik interpreteer uw opmerking als een vraag om in 2000 geen vergoeding uit te keren. Dat is de essentie van uw betoog. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mevrouw de minister, er is een rechtsgeldig besluit. Ik zeg enkel dat de brieven van de Mestbank zijn toegekomen op 6 en 7 december en vóór 15 december moest de aanvraag gebeuren. Velen hebben dat telefonisch gedaan en het deksel op de neus gekregen.

U hebt het over 250 landbouwers. Zij hebben vermoedelijk hun aanvraag schriftelijk gedaan. Het merendeel echter niet.

Minister Vera Dua : Mijnheer Van Looy, we hebben een rondvraag gedaan bij de verschillende laboratoria. Er is een probleem voor 250 aanvragen die te laat zijn binnengekomen. Die mensen hebben de kat uit de boom gekeken, maar dat was onverstandig.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : De kern van mijn betoog was dat er onduidelijkheid was over de financiering van het beleid. Mevrouw de minister, u weet dit. We wachten nog steeds af wat de specifieke beleidsdaden zullen zijn. We hebben het daarover ook in de commissie gehad. Hoe zit het bijvoorbeeld met de afvalovens in Vlaanderen ? Elke keer als we op de tribune staan kunnen we daar vragen over stellen. Het verhaal over de Isvag-oven loopt continu door. De professoren die zich bezighouden met de milieu- en gezondheidsproblematiek vragen nu op basis van duidelijke criteria opnieuw de sluiting van die oven. U hebt geantwoord dat u wel wilt, maar niet kunt. U zei dat er geen budget voor is uitgetrokken. Hoe kunt u dan onderhandelen ? Het is totaal onduidelijk wat er zal gebeuren.

Als men die oven wil sluiten, zal dat volgens u op eigen kosten moeten gebeuren. Iedereen weet dat mensen die net investeringen hebben gedaan, niet zelf zullen betalen om tot sluiting over te gaan. De professoren vragen dit echter. Als men dan al sluit, hoe staat het dan met de capaciteit ? Het is evenzeer onduidelijk wat de capaciteit van de oven van

Coens

Drogenbos zal zijn. In de toelichting van de begroting staat dat u 200.000 ton aan capaciteit nodig hebt. In de commissie hebt u die stelling ontkracht. Wat is het nu ? Wat is het standpunt van de regering ? De ene minister geeft een bouwvergunning, de andere minister zegt dat de plaats slecht gelegen is. Er hangt een waas over hoe het met de afvalstromen in Vlaanderen verder moet. Met het beendermeel dat moet worden verwerkt, zal het verhaal hetzelfde zijn. Niemand weet nog wat we met het afval doen en hoe we het zullen verwerken. *(Opmerkingen van de heer Gilbert Bossuyt)*

Mijnheer Bossuyt, u weet het ook niet. We zullen, zoals gewoonlijk, wachten op het antwoord terzake.

Over het waterbeleid zijn we echt ontgoocheld. Er is nog altijd geen decreet inzake het integraal waterbeheer, ook geen kerndecreet of een decreet voor de drinkwatermaatschappijen. Er is geen algehele aanpak van de waterbeheersings- en grachtenproblematiek. Het drink- en afvalwater zijn voor ons gelinkt. De watercyclus is een totale levensnoodzakelijke cyclus. We hebben dringend nood aan een algeheel kader.

Mevrouw de minister, er zijn in Vlaanderen 22.000 vervuilde sites. De totale oppervlakte bedraagt 34.000 hectare of 3,5 keer de ruimte die in het RSV is opgenomen als bijkomend industriegebied. We moeten de dossiers dringend via bijvoorbeeld de aanpak van de brown fields afhandelen. We wachten echter nog op de aanpassing van het decreet terzake.

De enige prioriteit die ik in uw beleid kan ontdekken, is het bijkomend aankopen van bossen. We zijn daar niet tegen. De middelen worden door de heroriëntering echter verkeerd besteed. U besteedt ze in eerste instantie aan aankoop van landbouwgronden. Het is voor ons echter niet duidelijk dat de natuurlijke structuur wordt versterkt. Men kan enkel overgaan tot aankoop als ze past in de realisatie van een structuur die aansluit bij de bestaande bosstructuur.

Inzake de ruimtelijke ordening wachten we nog steeds op de versnelde, gelijktijdige en evenwichtige afbakening van natuur-, bos-, stedelijke gebieden, enzovoort. Mijns inziens zal de datum van de evaluatie sneller bereikt zijn dan de datum van de realisatie. Ondertussen moeten heel wat gemeenten een gemeentelijk structuurplan opstellen en

weten ze absoluut niet waaraan ze zich moeten houden.

Mevrouw de minister, mijnheer de minister, onze fractie hoopt dat de mist in het milieu- en ruimtelijke orderingsbeleid optrekt, zodat de mensen kunnen meewerken aan de uitbouw van een degelijk en evenwichtig beleid terzake. Ze zullen dan vooral ook weten waaraan ze eigenlijk meewerken en hoeveel het hun zal kosten. *(Applaus bij de CVP)*

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, heren en dames ministers, collega's, we zijn al 37 minuten over tijd, dus ik zal het kort houden. In tegenstelling tot de heer Coens zal ik de vragen die ik in de commissie heb gesteld hier niet herhalen. *(Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy)*

De voorzitter : Mijnheer Lachaert, in feite zijn we niet zoveel over tijd.

De heer Patrick Lachaert : Ik merk dat de voorzitter de zaak goed in de hand heeft. Ik zal me beperken tot enkele kernpunten inzake het decreet op de ruimtelijke ordening en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Mijnheer Van Rompuy, het voorbije jaar stonden twee uitdagingen centraal : de zonevreemde woningen en de zonevreemde bedrijven. Ik weet dat u daarvan droomt.

Voor de zonevreemde woningen heeft de Vlaamse overheid het kader vastgelegd waarin oplossingen kunnen worden aangereikt – voor degenen die deze documenten willen lezen natuurlijk. De gemeenten dragen daarbij een grote verantwoordelijkheid, hetzij via de uitvoeringsplannen om woningen zone-eigen te maken, hetzij om de woningen rechtszeker te maken op basis van de stedenbouwkundige voorschriften vastgelegd in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. De Vlaamse regering moet het kader creëren, de gemeenten moeten het invullen.

Dit alles neemt niet weg dat artikel 166 nog een aantal schoonheidsfoutjes heeft, onder meer wat betreft de verkrotting, het esthetisch karakter, en de uitgeruste weg. Deze schoonheidsfoutjes moeten snel worden opgelost, want anders krimpt het toepassingsgebied van het artikel 166 in grote mate. Dat is een dringende opdracht voor de regering.

Mijnheer Van Rompuy, ik begrijp de paniekzaaiërij van de CVP niet.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Lachaert, u zou uw eigen verkiezingscampagnes eens moeten bekijken.

De heer Eric Van Rompuy : Jullie zijn nu aan de macht. Jullie gingen het allemaal beter doen. Dat wij het slecht hebben gedaan, weten we ondertussen wel. Hoe gaan jullie het nu oplossen ?

De heer Patrick Lachaert : Ik zei daarnet dat wij het decreet op de ruimtelijke ordening niet hebben gemaakt.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Lachaert, u hebt het goedgekeurd. U moet nu uw verantwoordelijkheid opnemen.

De heer Patrick Lachaert : Tenzij ik me vergis, hebben wij het in het verleden afgekeurd, maar misschien begin ik dement te worden.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Lachaert, het decreet werd hernomen op 26 april. U hebt het wel degelijk goedgekeurd.

De heer Eric Van Rompuy : Tijdens de eerste plenaire vergadering van dit parlement hebben we het decreet over de ruimtelijke ordening moeten bevestigen. Dat was het voornaamste punt ! Mijnheer Lachaert, zeg ons nu eens in welke oplossingen u in uw nieuw kader, uw nieuw Vlaanderen, voorziet voor deze problemen. Zwijg over het verleden. Onze schuld is inmiddels bekend.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Lachaert heeft het over demagogie, maar zegt wel dat hij tegen het decreet is dat hij zelf heeft goedgekeurd. Dat is pas demagogie ! (*Rumoer bij de CVP*)

De voorzitter : Mijnheer Coens, als u iets wilt zeggen, hoort u het woord te vragen. Mijnheer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Het is nu mogelijk om tot een oplossing te komen. Dat is geen enkel probleem, wat u ook zegt. We kunnen op twee manieren een oplossing bereiken : via een structuurplan of via een uitvoeringsplan. Technisch is dat perfect mogelijk. Iedere gemeente die dit wenst, kan deze uitvoeren. Wie de zaken anders voorstelt, is intellectueel oneerlijk.

Sectorale BPA's voor bedrijven werken niet. De redenen hiervoor zijn gekend. Zij liggen op het vlak van de procedure en van de kostprijs. Verder is er nog een planologisch attest bijgekomen. Er werden reeds een hele reeks dossiers ingediend en geëvalu-

eerd. De procedure werkt alleen als het binnen de draagkracht van de gemeente inpast. Ik wil hierbij opmerken dat planologische attesten die worden ingediend voor grotere bedrijven in Vlaanderen, door de administratie niet gunstig worden beoordeeld. Zelfs in het negatieve advies wordt doorverwezen naar het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

Het kan toch niet dat de administratie zegt welke de oplossing is waarvoor zij alleen kan instaan en de zaak verder op zijn beloop wordt gelaten. Ik vraag de bijzondere aandacht van de minister om dit probleem bij de verantwoordelijke administratie voor te leggen en gewestelijke, ruimtelijke uitvoeringsplannen op te maken voor de grotere zonnevriende bedrijven.

De ondergeschikte besturen zijn op dit ogenblik drukdoende met de uitvoering van het decreet op de ruimtelijke ordening. De meeste besturen beschikken nog niet over zulk een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk bestuursplan. De uitvoeringsplannen komen nadien. Dan komt het moment van toetsing van de structuurplannen en de uitvoeringsplannen aan de inzichten van de administratie. Deze mag zich niet beperken tot het meedelen van wat niet werkt, maar dient evenzeer een richting aan te geven van wat wel mogelijk is. Hierin schuilt precies de frustratie van de gemeenten en in het bijzonder van de schepencolleges, die met veel inspanningen een structuurplan hebben klaargestoomd. Zij komen naar Brussel en worden zonder veel omhaal teruggefloten. Op die manier worden de ondergeschikte besturen behoorlijk gedemotiveerd. Het is toch de taak van degenen die in plenaire vergadering zo goed weten hoe Vlaanderen ruimtelijk moet worden ingericht, om hun inzichten aan de burgemeesters en schepenen mede te delen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Wat het verleden betreft, hebt u zeker gelijk. In uitvoering van het nieuwe decreet van mei 2000, werden sinds september in iedere buitendienst twee planologische ambtenaren aangesteld met de expliciete opdracht de gemeente te begeleiden bij het opstellen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Er wordt ook permanent overlegd tussen de gemeentebesturen, de ontwerpers en de planologische ambtenaren om te zien of men in de goede richting evolueert.

Van Mechelen

In het verleden was er wel begeleiding, maar op het moment dat moest worden beslist, zaten andere ambtenaren rond de tafel die andere inzichten naar voren brachten. Dit probleem wordt nu opgevangen. Er wordt met de gemeente een positieve dialoog aangegaan zodat men in een goede verstandhouding tot goede resultaten kan komen.

De heer Patrick Lachaert : Ik dank de minister voor zijn toelichting. Ik wens nog even in te gaan op een aantal essentiële wijzigingen die aan het decreet op de ruimtelijke ordening dienen te worden aangebracht. Vooreerst moet de procedure voor de regularisatie van bouwwerken worden ontward en gedeblokkeerd. Zeventien percent van alle bouw-aanvragen betreffen immers een regularisatie. Deze aanvragen liggen enkel stil omwille van procedurele problemen. De procedure die is uitgedacht, werkt helemaal niet. De dossiers zijn op alle niveaus geblokkeerd, op het niveau van de provincie, de gemeente en het gewest. Ik vraag de bijzondere aandacht van de minister voor de aanpassing van artikel 189 van het decreet, dat dringend operationeel dient te worden gemaakt.

Ten tweede vraag ik de minister te voorzien in een verantwoorde stedenbouwkundige bestemming van de bijgebouwen in een zonevreemde situatie. Het gaat hier over de bijgebouwen, stallingen, bedrijfsgebouwen, niet in prioritaire gebieden maar in landbouwzones en aanverwante grondkleur. Voor deze gebouwen bestaat vandaag geen enkele stedenbouwkundige oplossing. Het is zelfs niet mogelijk een eenvoudige herstelling uit te voeren aan deze gebouwen waardoor ze dreigen teloor te gaan. Een oplossing is mogelijk in het kader van de toepassing van artikel 166. Daardoor kunnen deze gebouwen een bestemming krijgen, niet als woonruimte maar als hobbyruimte of garage.

Ik hoop dat de minister deze twee belangrijke punten zal opnemen. Ik verwacht dan ook een aantal wijzigingen. Mijnheer Van Rompuy, de weg van de ruimtelijke ordening is lang. Hij is al gedeeltelijk afgelegd, maar hij is nog niet af. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, wateroverlast is in onze regionen een steeds meer voorkomend fenomeen. Door de grote hoeveelheden neerslag de laatste tijd, de

slechte infrastructuur en de vele verharde oppervlakken die een gevolg zijn van de verstedelijking van onze gemeenten, is het noodzakelijk een groot deel van uw begroting hieraan te besteden.

Enerzijds staan er grote plannen op til waarin de gemeenten een belangrijke rol zullen spelen. Anderzijds is er het probleem van de grote wateroverlast in de wijken van Merksem. Het pompstation IJskelder voldoet er niet om de hele buurt te behoeden voor wateroverlast. Het is voor ons dan ook van groot belang dat geld wordt uitgetrokken om de Schijnkoker slibvrij te maken. De kosten bedragen ongeveer 200 miljoen frank, maar zelfs dan is het probleem nog niet opgelost. Vooral de Schijn uitbaggeren, is een zeer noodzakelijke ingreep om een groot deel van de stad Antwerpen te behoeden voor zware overstromingen. De Antwerpse burgemeester heeft een ruwe schatting gemaakt van 600 miljoen frank. Wij vinden hiervan niets terug in uw begroting.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : We hebben op de begroting een bedrag uitgetrokken van 200 miljoen frank voor de eerste saneringswerken aan het Schijnbeken. Het is de bedoeling om dit gedurende een aantal jaren in de begroting vast te leggen. We gaan niet in één jaar een bedrag van een miljard frank vastleggen voor werken die minstens 4 jaar gaan duren. Dit probleem wordt dus aangepakt.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Hoewel waterlast zich niet enkel binnen uw bevoegdheden situeert, kon u toch nog meer de nadruk leggen op kleinschalige initiatieven die een grote impact kunnen hebben op de waterproblematiek. Zo hebben we voorgesteld daktuinen of dakbegroeiing aan te leggen. Dit kan vooral in verstedelijkte gebieden een zeer positief effect hebben op de wateroverlast. Het water wordt immers sneller opgeslorpt op de plaatsen waar het neervalt en hoeft minder snel te worden afgevoerd naar rioleringen en beken die bij zware regens vaak overbelast zijn.

Minister Vera Dua : In Merksem kan men de wateroverlast niet oplossen met dakterrassen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Het kan wel een oplossing zijn voor vele andere gebieden. Dakbegroeiing heeft ook andere positieve effecten zoals het voorkomen van de opwarming van de aarde. Ik heb uit het verslag van de Vlaamse regering vernomen dat u in samenspraak met minister Stevaert nieuwe initiatieven wilt ontwikkelen om de doelstellingen van het Kyoto-protocol te bena-

Van den Eynde

deren na de mislukte klimaatconferentie. Waarom dan nog langer aarzelen ? In Duitsland bestaat reeds een dergelijke verplichting. Ook in Tokio heeft men deze maand de aanleg van daktuinen verplicht voor gebouwen met een oppervlakte van 1000 vierkante meter.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik zal daarop antwoorden door te herhalen wat ik daarover in de commissie heb gezegd. Als minister van Leefmilieu kan ik me moeilijk bezighouden met dossiers van individuen die een daktuin willen aanleggen. U weet dat ik een voorstander ben van die daktuinen. Wij willen dat explicieter dan nu opnemen in de nieuwe milieuconvenant. Door die convenant zullen de gemeenten van ons financiële middelen krijgen om die zaak te regelen op gemeentelijk vlak. U kunt evenwel niet verwachten dat we voor alle huizen in Vlaanderen een centraal reglement gaan opstellen inzake de subsidiëring van daktuinen. Dat is echt niet haalbaar.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : De overheid kan misschien toch op dat vlak zelf het voortouw nemen, zoals ik reeds voorgesteld had in commissie.

Minister Vera Dua : Voor mijn part mag men een daktuin aanleggen in dit parlement.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Wat die wateroverlast betreft, is het toch belangrijk om de neerslag zo lang mogelijk vast te houden op de plaatsen waar ze is gevallen. Op die manier kan een overbelasting van onze waterlopen en bijgevolg de erosie voorkomen worden. Een subsidiëring voor dergelijke projecten zal zeker bevorderend werken. We zijn ook van mening dat de provinciale overheden er eindelijk eens op moeten worden gewezen dat de waterlopen van tweede categorie degelijk moeten worden aangepakt. Deze waterlopen hebben immers al jaren geen slibruiming meer gekend. Ook verdere stimuli om die gemeentelijke waterlopen grondig te onderhouden is zeer noodzakelijk, maar we moeten de provincies wijzen op die belangrijke taak.

Het erosiebestrijdingsplan is inderdaad een goede maatregel, maar opnieuw denk ik dat die daktuinen eveneens mee in overweging kunnen worden genomen.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Als het over de provincies gaat, ben ik steeds alert. De middelen, gebruikt in de provincies voor het ruimen van waterlopen van de tweede categorie – wat een verplichte uitgave is voor de provincies – nemen exponentieel toe omdat er sprake is van een milieuprobleem. Vroeger kon men ongedeed en onterecht uitspreiden op beide oevers. Nu is dat niet meer mogelijk, wegens de grote vervuiling. Dit verhoogt de kostprijs gevoelig : nu moet men immers de natte fractie vervoeren om ze elders te verwerken.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Dat klopt, maar dit is een probleem dat we niet zomaar opzij mogen schuiven. De provincies hebben jarenlang nagelaten om de beken te ruimen. Deze beken kalven verder af omdat het water er niet snel genoeg meer door kan. We moeten dit probleem durven erkennen.

Ook vanuit de meerderheid vroeg men om een debat over het afvalbeleid. Wat dit afvalbeleid betreft, zien we geen duidelijke beleidsvisies. Nochtans staat er heel wat te gebeuren in het afvallandschap. De vraag rijst ook wat er gaat gebeuren met de ecotaksen, hoe het Vlaams Gewest dit zal verwezenlijken. U bent wel enorm karig met informatie in dit verband.

Het beleid inzake afvalverbrandingsovens verontroost me enorm. Enerzijds is er de oven van Drogenbos. De Vlaamse regering creëert alle mogelijke onduidelijkheid over de vraag of die er al dan niet komt. Anderzijds is er de Isvag-oven. Iedereen die dacht dat Agalev – nu de partij deel uitmaakt van de regering – eindelijk het probleem van die oven zou oplossen, komt van een kale reis terug. In uw begroting vind ik geen geld voor de sluiting van deze oven, terwijl u dit al zo lang belooft.

Minister Vera Dua : Ik wil even de puntjes op de i zetten, en daarmee meteen antwoorden op de vragen van de heer Coens. Men beweert de trendbreuken inzake afvalbeleid niet terug te vinden in de begroting. Ik denk dat men dan de begroting niet zo goed heeft gelezen. Die bevat immers een belangrijke post voor het subsidiëren van afvalinitiatieven door de gemeenten. Dan heb ik het over composteringsinstallaties, containerparken en dergelijke. Op deze begrotingspost hebben we voorzien in voldoende middelen om alternatieve verwerkingsinstallaties te ondersteunen. Dat is net de trendbreuk die we willen tot stand brengen in Vlaanderen : een betere aanpak aan de bron, ook van het restafval, waarbij alternatieve verwerkingsinstallaties meer afval uit die restfractie halen, zodat de totale benodigde eindverwerkingscapaciteit sterk afneemt.

Dua

Ik heb toen ook gezegd dat er ondertussen een drietal initiatieven zijn. Feitelijk zijn het er zelfs meer. Als ik zie wat er op het terrein allemaal gebeurt, dan zullen we op een bepaald moment zelfs keuzes moeten maken. Als we dit niet doen, zullen we immers met een overcapaciteit zitten.

Met die alternatieve verwerkingsinstallaties ziet het totale afvalplaatje er dus hoe langer hoe beter uit. In één geval zit men echt al in de eindfase van de procedure. Wellicht nog voor het einde van het jaar zal terzake in beroep een beslissing worden genomen. De andere vergunning is lopende. Een derde zal binnenkort worden ingediend. Daarnaast staan er dus nog een vierde, een vijfde en eventueel zelfs een zesde in de steigers.

Dit betekent wel dat we nog een oplossing moeten zoeken voor het hoogcalorisch afval dat overblijft. Voor dat specifieke afval met een zeer hoge calorische waarde zal hoogstwaarschijnlijk een nieuwe verbrandingsinstallatie moeten komen. Momenteel wordt diersoep verboden in veevoeder. Eventueel kan dat zelfs hierbij verwerkt worden.

Mijnheer Coens, voor mij is de globale analyse inzake eindverwerking nu rond. Ik acht het wel nodig dat de desbetreffende nota eerst binnen de regering wordt besproken voor ik dit in de commissie ter sprake breng. Dat zal begin volgend jaar zijn. Ook het Rio-besluit zal trouwens in de eerste weken van januari door de regering worden besproken.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, voor ons is het nog altijd onbekend materiaal. U had gezegd dat we het voor het einde van 2000 zouden bespreken. Voor ons zal dit dus pas in 2001 zijn.

Ik heb ook nog de volgende opmerkingen. Voor uw Presti-programma's inzake preventie is er geen uitbreiding van de kredieten. Dat is nochtans heel belangrijk. Inzake de verwerkingscapaciteit blijf ik met een vraag zitten inzake die 200.000 ton van Drogenbos, die aangegeven staat in de toelichting bij de begroting. Als u straks Isvag sluit, kunt u dat dan met de mogelijke alternatieven wel verwerken ? Waar zult u bovendien die 236.000 ton beendermeel laten verwerken ? Meer algemeen, hoe zit het met de totale verbrandingscapaciteit in Vlaanderen ?

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, ik heb daar net al op die vragen geantwoord. Op het moment dat de capaciteit in Vlaanderen werd ingeschat, werd de capaciteit van Drogenbos inderdaad meegerekend. Ondertussen zijn er drie aanvragen voor alternatieve verwerkingsinstallaties, die elk 150.000 ton aankunnen. Er zal ook een bijkomende installatie moeten komen voor het verwerken van het hoogcalorisch afval. Dit is natuurlijk veel minder dan bij een normale restfractie. U hebt dan toch geen nota nodig om de rekensom te kunnen maken ? We hebben dan al meer dan wat nodig was om Drogenbos in te vullen.

Op jaarbasis zal er ongeveer 236.000 ton diersoep verwerkt moeten worden. Voorlopig rekenen we met een periode van zes maanden, want Europa heeft zich slechts uitgesproken over een periode van zes maanden. Voor de capaciteit is er in belangrijke mate Indaver. Oorspronkelijk had ik in dat verband een capaciteit van 10.000 ton vermeld. Na gesprekken met Indaver zouden ze op jaarbasis een capaciteit van 20.000 ton aankunnen. Er is ook nog Machiels in Leuven, maar met 1.000 ton per jaar is dat bijna verwaarloosbaar.

Voor het overige zijn er de cementovens. Daarover zullen we moeten onderhandelen met Wallonië. Als de maatregel blijft gelden, zullen we op langere termijn eventueel moeten gaan naar een installatie voor hoogcalorisch afval. Ondertussen zijn ook andere industrietakken geïnteresseerd. De OVAM heeft een studie uitbesteed, waarvan het resultaat binnen zes maanden bekend zal zijn. In die studie zal gezocht worden naar de best beschikbare technologie voor deze nieuwe afvalstroom, waar nog geen rekening mee werd gehouden. We hebben wel al gezorgd voor voldoende opslagcapaciteit. Ik hoop dat federaal minister Duquesne nu eindelijk begonnen is met opeisingen. Die moeten een opslagcapaciteit van 100.000 ton opleveren.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mevrouw de minister, hoeveel afval het ook moge zijn, ik heb vernomen dat de kostprijs ruw geschat 12 miljard frank zal bedragen. Dat is ongeveer 10 procent van de omzet van de betrokken sector. U hebt ongetwijfeld overleg gepleegd met de federale minister van Landbouw en Middenstand en met andere bestuursverantwoordelijken. In de media wordt gesproken over een vleestaks. Persoonlijk ben ik daar tegen. Dat ligt immers niet in de lijn van de fiscale strategie van de huidige regeringen. Wie zal die vleestaks, dus 12 miljard frank, betalen ? Dat mag in

Moreau

geen geval de sector van de vleeshouderij of van de landbouw zijn.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : We hebben een kostprijs berekend van ongeveer 3 miljard frank voor zes maanden. Er is ook voorzien in een scenario bij een eventuele verlenging van de maatregel. We zitten in een moeilijke situatie. Het zou gaan om de ophaling en verwerking van 236.000 ton dierenmeel per jaar, waarin een deel Waals dierlijk afval is begrepen. We zullen dus een dialoog moeten aangaan met Wallonië om een oplossing te zoeken. Een handicap is daarbij dat het te verwerken afval zich bijna uitsluitend op Vlaamse bodem bevindt.

Ik zal waarschijnlijk nog deze week aan de Vlaamse regering verschillende voorstellen doen om de zaak financieel rond te krijgen. Federaal minister Gabriëls is een voorstander van een vleestaks. We zullen onderzoeken wat het effect daarvan kan zijn. U zegt dat u ertegen bent, maar ook dat u ertegen bent dat de sector de kosten zou moeten dragen. We zullen echter iets moeten doen. Het is niet evident om zomaar 3 miljard frank op te hoesten, zeker als we weten dat Europa deze maatregel vermoedelijk zal verlengen. Er moet dus een evenwichtige financiering komen, die niet uitsluitend ten koste gaat van de laagste schakel, de landbouw. We kunnen de slachthuizen een hogere prijs laten aanrekenen, maar dan moeten we de zekerheid hebben dat de kosten niet op de veeteler worden verhaald.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, we hebben vernomen dat het Vlaams Gewest zich garant stelt. U kunt zich alleen garant stellen, als u ook probeert om het te verhalen. De mensen zijn daarover verontrust. Wat houdt die garantie precies in ? Alles zal immers in Vlaanderen verwerkt moeten worden.

Minister Vera Dua : Ik heb minister Gabriëls de verzekering gegeven dat ik ervoor zal zorgen dat Vlaanderen op 1 januari niet zit opgescheept met afval dat ligt te rotten langs de wegen. Dat is het probleem. Het systeem moet draaiende gehouden worden. We moeten ervoor zorgen dat de bestaande structuur standhoudt tot we een sluitend systeem hebben ontwikkeld. Indien de ophalers op een bepaald moment weigeren het afval op te halen, blijven de slachthuizen met dierlijk afval zit-

ten. Dit kunnen we ons niet permitteren. Ik heb de garantie gegeven dat het systeem op 1 januari 2001 vlot zal starten. *(Opmerkingen van de heer Joachim Coens)*

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik wil hier even ingaan op de verbrandingsovens. De minister heeft in de commissie gesteld dat de afvalverbrandingsovens in Vlaanderen aan de normen voldoen, zij het soms op een zeer nipte wijze. Ik vraag me dan ook af of we die normen in Vlaanderen wel moeten blijven hanteren. Het gaat hier immers om technische normen die de uitstoot bepalen, en niet om gezondheidsnormen.

De studie Milieu en Gezondheid toont duidelijk aan dat zich in Wilrijk, Hoboken en Peer zware gezondheidsproblemen voordoen. Deze problemen situeren zich in de buurt van afvalverbrandingsovens. Waarom trekken de makers van deze studie geen duidelijke conclusies ? Hoeveel geld moet men nog vrijmaken om studies uit te schrijven waarin men de juiste vaststellingen toch niet durft te maken ?

Professor Luc Hens heeft verklaard dat het element 'analyse van het voedselpakket' in dit onderzoek niet is opgenomen. Volgens hem is hierdoor bewust een schakel uit het ketenonderzoek weggenomen. Dit gebrek heeft een milieu-interpretatie van bij de aanvang onmogelijk gemaakt. Volgens hem mochten de bewoners van Wilrijk blijkbaar niet de antwoorden verwachten waar ze recht op hadden.

Het onderzoek van oncoloog Janssens toont aan dat in de buurt van een afvalverbrandingsoven meer kinderen aan spina bifida lijden. Dit geldt ook voor ongeboorte kinderen, wat dan weer een verhoging van het aantal abortussen teweegbrengt. Ik zal hier uiteraard op terugkomen tijdens het debat over milieu en gezondheid dat op 10 januari 2001 zal plaatsvinden.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik wil hier even een aanvullende opmerking maken die perfect aansluit bij de hier behandelde problematiek. Gisteren heeft een persconferentie van het comité De Pijp Uit plaatsgevonden. Professor Reijnders, die de zaak door en door kent, heeft voorgesteld om in een saneringsprogramma voor vervuilde gebieden te voorzien. Dit programma zou niet enkel voor Wil-

Malcorps

rijk, maar ook voor Hoboken en Peer gelden. Kan er in de toekomst verder in deze richting worden gedacht ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : De minister heeft reeds meermaals verklaard dat ze niet over juridische middelen beschikt om de oven te sluiten. Blijkbaar is de minister de beslissing van een rechter vergeten die zich ongeveer een jaar geleden op het voorzorgsprincipe heeft beroepen om de Isvag-oven te sluiten. Bovendien heeft voormalig federaal minister van Leefmilieu en Volksgezondheid Onkelinckx op de top van Rio de Janeiro een protocol ondertekend om het voorzorgsprincipe in alle deelnemende landen in de praktijk te brengen.

De buurtbewoners blijven ondertussen niet stilzitten. De talmende houding van de minister heeft hen zeer ontgoocheld. Verschillende buurtbewoners hebben een procedure opgestart bij de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen. In het op 7 september 2000 verzonden verzoekschrift wordt gewezen op de bepalingen van artikel 47 van Vlarem I. Indien de exploitant de bepalingen van het decreet, de uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet naleeft, kan de bevoegde overheid de milieuvergunning volledig of gedeeltelijk schorsen of opheffen. Aangezien de bestendige deputatie bijna vier maanden later nog steeds geen beslissing heeft genomen, wordt artikel 48 van Vlarem I van toepassing. Indien de in artikel 47, paragraaf 1 bedoelde bevoegde overheid niet of onvolkomen optreedt, kan de Vlaamse minister ten allen tijde bij gemotiveerd besluit de vergunning volledig of gedeeltelijk schorsen of opheffen, welke ook de klasse van de inrichting is.

Mevrouw de minister, dit artikel van Vlarem I lijkt me duidelijk. De brief van de buurtbewoners is ongetwijfeld al naar uw diensten verzonden. In naam van alle buurtbewoners van afvalverbrandingsovens, maar vooral in naam van de buurtbewoners van de Isvag-oven, waar het menselijk leed zeer groot is, vraag ik u om uw politieke verantwoordelijkheid te nemen, de begroting aan te passen en om de oven te sluiten. *(Applaus bij het VB)*

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik heb de wijkbewoners reeds meegedeeld dat het de bedoeling is om samen met de milieu-inspectie, de administratie milieuvergunningen en de VMM een saneringsplan op te stellen voor deze regio. Het grote probleem is dat blijkbaar niet enkel Wilrijk, maar ook Hoboken en Peer met vervuiling worden geconfronteerd. We moeten eigenlijk voor heel Vlaanderen een saneringsplan opstellen.

Dit bevestigt mijn overtuiging dat de gezondheidseffecten van milieuvervuiling tot op heden schromelijk werden onderschat en dat we daar dringend iets aan moeten doen.

Wat Isvag betreft, heb ook ik vernomen dat er bij de bestendige deputatie een bepaalde procedure lopend is. Dit dossier zal dus vroeg of laat bij mij terecht komen. Ik hoop dat de bestendige deputatie nu haar verantwoordelijkheid neemt en een beslissing neemt, wat die beslissing ook mag inhouden. Naargelang die beslissing zal een of andere partij bij mij beroep aantekenen en dan zal ook ik mijn verantwoordelijkheid opnemen.

We zullen in ieder geval onderzoeken in welke mate de argumenten de mogelijkheid bieden om tot actie over te gaan. Er blijft wel het probleem dat Isvag, vanuit een financieel oogpunt, een intercommunale is. Als er geen wettelijke basis is, is het de intercommunale die eventueel moet beslissen om tot sluiting over te gaan. De onderhandelingen werden stopgezet om de eenvoudige reden dat de legislatuur ten einde liep en geen enkele gemeente, met de datum van 8 oktober voor de boeg, bereid bleek dienaangaande een standpunt in te nemen. De onderhandelingen zullen heropgestart worden. Eenmaal de nieuwe bestuurders aangeduid, zal dit dossier opnieuw opgenomen worden. *(Opmerkingen van mevrouw Marleen Van den Eynde en van de heer Joachim Coens)*

De voorzitter : Mag ik verzoeken de vragen te groeperen tot op het einde van dit debat om de zaak niet uit de hand te laten lopen ?

De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, dames en heren van de regering, collega's, ik had het graag even voor mobiliteit gehad. Zoals u weet, liggen openbaar vervoer en verkeersveiligheid onze fractie nauw aan het hart.

Ik weet dat de CVP het moeilijk heeft als wij termen zoals 'koele minnaar' of 'kritische supporter' van het beleid gebruiken. Daarom zal ik vandaag maar kiezen voor de term 'constructieve reisgenoot' in het mobiliteitsdossier. *(Opmerking van de heer Carl Decaluwe)*

Holemans

Met betrekking tot mobiliteit had ik uw aandacht willen vragen voor twee punten. Een eerste punt is de begroting, waarin we pleiten voor een evenwicht tussen enerzijds tariefgerichte budgetten, investeringen en de uitvoering van het decreet basismobiliteit, met daarin de heel terechte aandacht voor de sociale problematiek, en anderzijds de harde investeringen die nodig zijn om het file- en milieuprobleem aan te pakken. Wat dit laatste betreft, denk ik in het bijzonder aan de voorstedelijke tramnetten.

Onlangs heeft De Lijn haar investeringsprogramma in onze commissie voor Mobiliteit toegelicht. Daaruit bleek dat er in Gent en Antwerpen inderdaad nieuwe tramlijnen komen, hoewel dit voor Gent in deze legislatuur helaas beperkt blijft tot slechts één enkele nieuwe lijn. Dat had wat meer mogen zijn. Voor Antwerpen heeft de regering onlangs een mobiliteitsinvesteringsplan goedgekeurd voor een bedrag van ongeveer 60 miljard frank, waarvan ongeveer 11 miljard frank voor openbaar vervoer met een rol voor PPS. Kan de minister mij zeggen hoe de huidige tramlijnplannen van De Lijn zich verhouden tot de tramlijnen via de PPS-formule? Komen die PPS-plannen bovenop de plannen die De Lijn nu reeds heeft of worden die in elkaar geschoven?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Holemans, ik heb al dikwijls gezegd dat het de bedoeling is om een groeipad voor mobiliteit uit te stippelen, waarbij we beginnen met 2,5 miljard frank. Na verloop van een hele periode zal dit bedrag zijn opgelopen tot 35 miljard frank uit de reguliere middelen. Het is de bedoeling om bovenop dit bedrag 60 tot 65 miljard frank vrij te maken voor het Masterplan Antwerpen. Dit laatste bedrag bestaat dus uit additionele middelen.

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de minister, bedankt voor deze verduidelijking.

Onze fractie heeft nog een tweede aandachtspunt : de veiligheid van de zwakke weggebruiker. Een van de meest probate instrumenten om de veiligheid te verhogen, is de aanleg van nieuwe fietspaden. U hebt daarvoor 1 miljard frank vrijgemaakt via de 80/20-regeling, die inhoudt dat voor elke 20 percent die gemeenten op tafel leggen, het gewest 80 percent bijpast. We zijn blij met dit extra budget,

maar vrezen dat er een spanningsveld bestaat tussen het meerjareninvesteringsprogramma dat is opgesteld op basis van een objectieve behoefteanalyse, en de aanleg van fietspaden via de 80/20-regeling. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat in gemeenten die geen gebruik maken van de 80/20-regeling, geen fietspaden worden aangelegd langs de gewestwegen?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Holemans, ik begrijp uw bekommernis. Ik zal het systeem nog eens uitleggen aan de hand van twee stellingen. Ten eerste is het gewest uiteraard bevoegd voor de aanleg van fietspaden langs gewestwegen. Ten tweede, de steden en gemeenten die ervan zijn overtuigd dat ze zelf sneller en beter een fietspad kunnen aanleggen, mogen dat zelf ook doen. In dat geval worden ze voor 100 percent gesubsidieerd. Dit systeem heeft onder meer te maken met het personeelsprobleem van het Vlaams Gewest.

De 80/20-regeling is iets anders. Als we alle prioritaire plannen moeten realiseren aan 100 percent, dan is natuurlijk heel wat geduld nodig. Gemeenten die zelf de inspanning leveren door 20 percent te betalen, kunnen sneller aan de bak komen. Natuurlijk doen ze in dat geval zelf een financiële inbreng. Door dit systeem kan één vijfde meer worden gerealiseerd dan met het gewestplan alleen.

Uw opmerking is heel correct. Het systeem mag niet tot gevolg hebben dat de Vlaamse overheid haar verantwoordelijkheid van zich afschuift.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de minister, bedankt voor dit duidelijke antwoord. Ik herhaal dat we heel tevreden zijn met de extra investeringen in het openbaar vervoer en voor de aanleg van fietspaden. We blijven een constructieve reisgenoot. (Applaus bij de meerderheid)

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats wil ik de verslaggever en de diensten danken voor het uitvoerig verslag. Dagenlang werden technische besprekingen gehouden, per artikel en per basislocatie. Het zal niet eenvoudig zijn geweest om die besprekingen op een structurele manier in een verslag te gieten.

Mijnheer de minister, het moet mij van het hart dat het waarschijnlijk de eerste keer was dat we tijdens een bespreking van een ontwerp van begroting op

Decaluwe

de ene manifeste fout na de andere stuitten. U hebt het ene erratum na het andere ingediend. Gelukkig werden alle fouten ook rechtgezet, maar het was niet eenvoudig om op die wijze onze parlementaire controletaak uit te voeren.

Mijnheer de minister, toen ik zaterdagmorgen opstond, hoorde ik op de radio positieve berichten over het akkoord inzake mobiliteit in en om Antwerpen. Daar hangt wel een kostenplaatje aan vast van 60 miljard frank. Even laconiek was de mededeling dat de financiering nog moest worden bekeken, het zogenaamde PPS-verhaal. In de begroting 2001 en in de meerjarenbegroting is daar weinig of niets van terug te vinden. Hopelijk is dit geen voorbode van uw virtueel beleid. Straks ga ik daar dieper op in.

Ik heb er vorig jaar tijdens de begrotingsbespreking al op gewezen dat u een constant beleid voert, op enkele spectaculaire acties na zoals gratis openbaar vervoer voor 65-plussers. Er werd weinig of niets gedaan om de mobiliteitsknoop in Vlaanderen op te lossen. Er waren wel verzachtende omstandigheden : de regering was nog maar pas van start gegaan. Niettegenstaande is er in de begroting 2001 nog steeds geen sprake van een andere aanpak voor de immense mobiliteitsproblemen. Er is in extra middelen voorzien voor fietspaden, door-tochten en zwarte punten, maar van een doorgedreven geïntegreerd mobiliteitsbeleid is er geen sprake.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Decaluwe, ik wil u toch enkele cijfers geven. U spreekt van een virtueel beleid. Ik ben in 1998 minister geworden. In 1997 was er in 26 miljard frank voorzien, in 1998 in 27 miljard frank, in 1999 in 28 miljard frank, in 2000 in 31 miljard frank en in 2001 in 35 miljard frank. Dat is een spectaculaire stijging. Wat de middelen voor gemeenschappelijk vervoer betreft : in 1998 was er 12 miljard frank ingeschreven, in 1999 13 miljard frank, in 2000 bedroeg dit 16 miljard frank en in 2001 17 miljard frank. Ik begrijp niet dat u dat geen spectaculaire bedragen vindt.

Bovendien zijn er een aantal financieringsbronnen voor Antwerpen. We zullen daar later op terugkomen. Er is al herhaaldelijk aangehaald dat het een samenwerkingsverband is met de minister voor Economie en de minister-president die bevoegd is voor Financiën. Dat heeft niets met virtueel beleid te maken. Er is ook al heel wat gebeurd, ook in het verleden. U wekt de indruk dat er in het verleden

niets gebeurde en dat zou een oneerlijke behandeling zijn van de CVP.

De heer Carl Decaluwe : De bedragen zijn inderdaad spectaculair. Ik heb u al een paar keer gevraagd wat de effecten zijn van uw investeringen op mobiliteit in Vlaanderen. U weigert daar halsstarrig op te antwoorden. U bent geen minister van Mobiliteit, maar wel een van Welzijn of Pensioenen. De mobiliteitsproblemen blijven. Momenteel is er geen sprake van een geïntegreerd beleid. Straks komt er een decreet Basismobiliteit, maar we blijven wachten op het Vlaams Mobiliteitsplan. Dat zou de geïntegreerde visie van de Vlaamse regering bepalen waarbinnen alle maatregelen worden ingepast om een goed mobiliteitsbeleid te voeren.

Het Vlaams Mobiliteitsplan wordt ten vroegste tegen Pasen aan u voorgelegd. Met wat geluk kunnen we het nog voor het zomerreces bespreken. Het is echter meer dan waarschijnlijk dat dat pas in het najaar zal gebeuren. Ondertussen zal wel het decreet Basismobiliteit zijn goedgekeurd, maar kennen we nog steeds niet de geïntegreerde visie van deze regering.

Met drie van de vier doelstellingen die door u en de regering werden vooropgesteld, gaat het de verkeerde kant op. Het aantal verkeersslachtoffers blijft toenemen. Het aantal verkeersdoden is lichtjes verminderd, maar we blijven ver boven het Europese gemiddelde. De bereikbaarheid verkleint voortdurend. De files groeien. De verspreiding van broeikasgassen en de fijne stofdeeltjes door het verkeer blijft jaar na jaar stijgen. Van die drie belangrijke doelstellingen hebt u niets gebakken, integendeel. Waar blijven de maatregelen van de Vlaamse regering om de mobiliteit te verbeteren en de Kyoto-doelstellingen te halen ?

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Deze kritische succesfactoren zijn aangehaald. Ik heb u dat ook gezegd in de commissie voor Mobiliteit. Het gaat in Vlaanderen – en dat is niet de verdienste van deze regering, dat valt toevallig samen – bijzonder goed op economisch vlak. Als het goed gaat met de economie, nemen de verplaatsingen toe. We hebben intussen instrumenten ontwikkeld om de mobiliteit in een goede vorm te gieten. We hebben de vrachtlasten op de binnenwateren afgeschaft. Daar zijn Europese discussies over gevoerd. Mevrouw Demeester was tegen. Ik kan u de nota's tonen, maar kijk nu hoe het transport op het water gestegen is. (*Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy*)

Stevaert

Dat is een realiteit. U hebt me trouwens gesteund en ik apprecieer dat. Men vond dat we het waterverkeer moesten blijven belasten. Dat was de visie van de minister van Financiën. Ik heb dat veel moeten verdedigen op de ministerraad.

De heer Gilbert Bossuyt : Ik heb de indruk dat de heer Decaluwe de binnenvaart niet ernstig neemt. Ik vraag me af waarom Kortrijk er dan zoveel in investeert.

De heer Carl Decaluwe : Wie zegt dat de CVP de binnenvaart niet ernstig neemt ? ! Waar haalt u dat ?

De heer Gilbert Bossuyt : U zegt het zelf.

De heer Carl Decaluwe : Het waren altijd SP-ministers die dat tegenhielden ! (*Opmerkingen van de heren Gilbert Bossuyt en Eric Van Rompuy*)

Luister eerst eens ! (*Opmerkingen van de heren Gilbert Bossuyt en Eric Van Rompuy*)

Natuurlijk is dat belangrijk ! (*Opmerkingen van de heren Gilbert Bossuyt en Eric Van Rompuy*)

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Het vrachtvervoer van de wegen halen heeft een positief effect op het aantal verkeersslachtoffers. Ik vermoed dat iedereen het daarover eens is, ook de CVP. Een ander instrument is het openbaar vervoer uitbouwen. De bus blijft 120 keer veiliger dan de personenwagen. Het aantal gebruikers stijgt gigantisch. Ik geloof niet in bilocatie, men kan niet in de bus en tegelijk in de auto zitten. Het openbaar vervoer levert een aanzienlijk voordeel voor de veiligheid op de weg.

Het budget Wegen is drastisch verhoogd, zowel voor alle doortochten als voor fietspaden. In de toekomst zullen we nog meer missing links opheffen. Zal dat de fileproblemen oplossen ? Dat weet ik niet. Ik heb op een bepaald moment als enige gepleit voor de overheveling van de verkeersregels naar het gewest. Om het aantal verkeersslachtoffers te doen dalen, heeft men strenge verkeersregels, een strenge handhaving en beboeting nodig. In Amerika kent men strenge regels en strenge handhaving. Ik heb toen vastgesteld dat uw fractie niet akkoord ging met de overheveling van de verkeersregels. Het was de heer Ansoms die dat standpunt heeft verkondigd.

De heer Carl Decaluwe : De SP-fractie ging daar ook niet mee akkoord.

Minister Steve Stevaert : Ik ben op televisie in debat getreden met de heer Ansoms. Die beelden zijn beschikbaar. Men heeft de zaken toen echter geridiculiseerd en gezegd dat ik verschillende snelheden wou, afhankelijk van de taalgrens. Ik ben ervan overtuigd dat een overheveling van de verkeersregels naar het Vlaamse niveau mogelijkheden schept.

Wie het aantal verkeersslachtoffers wil verminderen, moet de mentaliteit wijzigen. De mentaliteit wijzigen kan enkel via handhaving.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Ik zei zojuist dat het met drie van de vier doelstellingen die de vereniging heeft vooropgesteld de verkeerde kant opgaat. In de begroting ontbreekt immers de aanzet om die doelstellingen waar te maken. De basismobiliteit is een uitzondering. Het gaat echter om basismobiliteit in de meest enge zin van het woord. Dat bleek uit de hoorzittingen.

Waar blijft uw toekomstvisie ? Waar blijft de toekomstvisie van deze regering op de beperking van de vervoerbehoefden ? U verwees naar het gratis openbaar vervoer voor 65-plussers. De cijfers hierover die vandaag in De Morgen staan zijn schitterend, maar u moet daaraan toevoegen dat deze maatregelen uiteraard mobiliteit genereren. Ik heb daar op zichzelf geen problemen mee, maar u hebt toch de verantwoordelijkheid om de mobiliteitsstromen en de bereikbaarheid van de knooppunten te vrijwaren. Dat doet u niet.

Wat zult u doen om de vervoermiddelen te beïnvloeden en om de vervoerscapaciteit beter te beheren. Wij hebben in dit verband een aantal amendementen ingediend, maar daarover later iets meer.

Ik heb hier niet de tijd om een globale visie op mobiliteit te geven. We zullen dit hopelijk wel kunnen doen bij de bespreking van het Vlaams Mobiliteitsplan. Ik vraag me echter af waar de visie van de Vlaamse regering blijft in verband met schoolvervoerplannen met resultaatverbintenissen. We kunnen dit concretiseren. Waar blijven de stimulansen voor het aanbieden van openbare fietsen ? Dat kan bijvoorbeeld via convenants. Waar blijft onze visie op telematica ? Waar blijft onze visie op verminderde registratierechten van het woon-werkverkeer ? De Vlaamse regering doet daar vandaag niets aan.

Decaluwe

Mijnheer de minister, u wekt voortdurend de indruk dat er enorm veel is gebeurd, beslist en uitgevoerd. (*Opmerkingen van de heer Gilbert Bossuyt*)

Mijnheer Bossuyt, ik baseer me voor wetgeving op wat er in het Belgisch Staatsblad is verschenen. Bovendien kijk ik naar wat er op het terrein is uitgevoerd.

Mijnheer de minister, u hebt als antwoord op een van mijn vragen gezegd dat er fietspaden zouden worden aangelegd in het jaar 2000. Wel, mijnheer de minister, er is dit jaar geen enkele kilometer fietspad aangelegd. Mijnheer Bossuyt, probeert u eens van Kortrijk naar Wervik te rijden met de fiets. U hebt daar een mountainbike voor nodig. De fietspaden zijn immers in zeer slechte staat.

De heer Gilbert Bossuyt : De minister zal u terechtwijzen. U hebt immers een onwaarheid verkondigd. Er zullen juist daar immers kilometers fietspaden worden aangelegd.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer Decaluwe, de burgemeesters in Vlaanderen zijn over het algemeen CVP-ers.

De heer Carl Decaluwe : Het zal wel weer de schuld van de CVP zijn. (*Gelach*)

U maakt de procedures dermate ingewikkeld dat het zo goed als onmogelijk is een dossier binnen een jaar in te dienen en te laten goedkeuren. U hebt zelf nog voorstellen gedaan in verband met heel de problematiek van de fietspaden, het Dijkdecreet en de onteigeningen. Daar zitten de grote knelpunten.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Ik veronderstel dat dit toch wel een zeer drastische vereenvoudiging is, een minister die zegt dat hij een aantal zaken door het lagere niveau wil laten uitvoeren. Voor mij is dat lagere niveau trouwens het hogere niveau. Ik ga er niet van uit dat wat Vlaanderen zelf doet, beter is. Ik ga ervan uit dat de burgemeesters dat beter kunnen en er beter voor geplaatst zijn. Daarom stel ik een miljard frank extra ter beschikking. U hebt gezegd dat dit nooit zal functioneren.

De heer Carl Decaluwe : Dat heb ik nooit gezegd.

Minister Steve Stevaert : U hebt gezegd dat het nooit zal functioneren. Nu blijkt dat de burgemees-

ters, van de CVP en andere partijen, alleen al in het eerste jaar voor 560 miljoen frank een beroep hebben gedaan op deze middelen. Het gaat hier om extra geld, dat is niet het geld waarmee wij normaal gezien onze doortochten en fietspaden aanleggen.

De heer Carl Decaluwe : Het gaat weer over de CVP.

Minister Steve Stevaert : Ik wil de CVP-burgemeesters verdedigen, in Limburg zijn ze met velen sinds 8 oktober. U begrijpt mij niet.

De heer Carl Decaluwe : Die zijn nog niet in functie, mijnheer de minister.

(*rumoer*)

Minister Steve Stevaert : Als we bijvoorbeeld het schoolvervoer bekijken, dan zien we dat wij dat hebben overgeheveld. Dit is een dossier waar de heer Martens jarenlang mee bezig is geweest, maar hij heeft dat nooit kunnen overhevelen. Minister Vanderpoorten was onmiddellijk akkoord om het schoolvervoer over te hevelen, samen met de middelen, en ik dank de minister daarvoor.

De heer Carl Decaluwe : Was minister Vanderpoorten onmiddellijk akkoord ? Dat lijkt me ongeloofwaardig.

Mijnheer de minister, uit antwoorden op parlementaire vragen blijkt dat u nog 700 miljoen frank nodig hebt om de fietspaden langs jaagpaden in Vlaanderen in orde te brengen, en dit is toch een essentieel element voor schoolvervoer, vrije tijd en recreatie. Nu blijkt dat die 700 miljoen frank nergens terug te vinden zijn in de begroting, en daarom dienen we daarover amendementen in.

Een andere belangrijke vaststelling heeft te maken met de problematiek van de zwarte punten en het structureel onderhoud. Ik stel vast dat het met deze middelen, met deze kleine verhogingen, nog 38 jaar zal duren vooraleer het structureel onderhoud in Vlaanderen is ingehaald, en nog 14 jaar eer men alle zwarte punten in Vlaanderen heeft weggehaald. Toch creëert u de illusie dat alles in orde is, dat men volop aan het werken is aan de oplossing van het mobiliteitsprobleem. Een van de grote maatregelen die u zou kunnen nemen om de verkeerscapaciteit in Vlaanderen met 6 tot 7 percent te laten toenemen, is volgens Febiac het stimuleren van telematica. U doet in deze begroting 2001 in vergelijking met 2000 voor telematica helemaal

Decaluwe

niets. Nochtans kunt u met een paar tientallen miljoenen de verkeerscapaciteit opdrijven.

Waar blijft het globaal project rond telewerk en thuiswerk? Ministers Sauwens had daar toch zulke grote plannen voor, dit zou de oplossing worden voor het mobiliteitsprobleem in Vlaanderen. Na wat parlementair graafwerk blijkt nu dat de experimenten die lopen in de Vlaamse administratie, niet eens experimenten genoemd kunnen worden. Dat zijn enkel mini-experimentjes met zes ambtenaren. Slechts zes ambtenaren zijn betrokken bij het grote project rond telewerk en thuiswerk van deze Vlaamse regering. Ook de mogelijkheden om verplaatsingen overbodig te maken moeten worden geoptimaliseerd. Ik weet dat dit een bijzonder complexe materie is, maar ik denk dat u als vice-minister-president daarin het voortouw moet nemen.

Ik wil dan nog iets zeggen over waterbeheer en waterbeheersing. Dit is geen prioriteit voor deze regering, ondanks de aanhoudende regens van de voorbije weken en de tientallen overstromingen in Vlaanderen. De verhoging van de middelen bij de begrotingscontrole is alweer verdwenen, en in een memo van toelichting staat hier zelfs dat de voorziene middelen ruim onvoldoende zijn om een aanvaardbaar veiligheidsniveau in Vlaanderen te bereiken. Een groot aantal mensen leeft in de illusie dat ze veilig zijn voor wateroverlast. Wij willen deze mensen een 'overstromingsveiligheidsgevoel' geven via amendementen.

Mijnheer de minister, vorig jaar zei ik al dat u een trendsetter bent van het postmoderne beleid. Dit blijkt nog steeds zo te zijn. Een façade en indruk zijn belangrijker voor u dan een stevig fundament waarop gebouwd kan worden. U bent eigenlijk de David Copperfield van de politiek, op en top een illusionist. En een illusionist brengt het publiek wat het vraagt, namelijk een schijnwereld. Maar het is ook niet meer dan entertainment. Claudia Schiffer kunt u daar best bij krijgen, hoor, mijnheer de minister, maar als virtueel denker zult u de mobiliteitsproblemen in Vlaanderen niet oplossen. Onze fractie vraagt zich dan ook af hoe lang de ballon met beloften en illusies nog zal opgaan.

We vrezen dat de ballon zal ontploffen. We blijven echter hopen dat de ballon zal worden gevuld met duurzame beleidsmaatregelen, ontsproten uit een integrale mobiliteitsvisie. We geloven echter niet in deze begroting. Onze fractie zal ze dan ook niet goedkeuren. *(Applaus bij de CVP)*

De voorzitter : De heer Bossuyt heeft het woord.

De heer Gilbert Bossuyt : Het stoort me dat men na zoveel jaren regeringsdeelname nu zo reageert.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer Bossuyt, wie was de afgelopen jaren minister van Openbare Werken en Mobiliteit? Het zal weer mevrouw De-meester zijn zeker!

De heer Gilbert Bossuyt : Als we deelnemen aan de regering, hebben we de gewoonte zowel voor de goede als voor de slechte zaken verantwoordelijkheid te dragen. Mijnheer Decaluwe, u speelt de man, zonder zich ook maar in enige mate te bekommeren om de realiteit. U bent virtueel bezig.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer Bossuyt, de SP heeft dit departement gedurende 5 tot 6 jaar bestuurd. Ik verwijt de minister dat hij in de kranten allerlei aankondigt terwijl ik daar niets van terugvind in de begroting, ook niet op lange termijn. Dat is voor mij een virtueel beleid.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijnheer de minister, geachte collega's, een wijs Latijns spreekwoord zegt : 'irreparabile fugit tempus'. *(Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy)*

Ik dacht dat ik twee zinnen zou kunnen zeggen zonder te worden onderbroken.

De heer Eric Van Rompuy : Ik zou aan deze regering willen zeggen : 'Nihil novi sub sole'.

De heer Paul Wille : Ik had u graag verteld wat ik met dat spreekwoord bedoelde. Men kan er twee kanten mee uit. Er zijn mensen die een gestadig pessimisme van het inzicht hebben. Ze beschouwen dit dan als een waarschuwing. Er zijn echter ook optimisten van de daad. Zij sporen aan tot een daadwerkelijk beleid. *(Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy)*

Mijnheer Van Rompuy, kom dan bij de optimisten van de daad en ga een beetje minder ongenueanceerd met een aantal stellingen om.

Mevrouw de minister, wij hebben nooit gepleit voor een inkrimping van de middelen, wel integendeel. Er moet inzake milieu en natuur immers veel gebeuren. We kunnen er echter niet onderuit dat er

Wille

voor het eerst weer een stijging van de opbrengst van de heffingen is. Dat is toevallig. De sterke inhaalbeweging – voor de vijfde keer op rij – van de dotatie van de algemene middelen is wel een constante. Vorig jaar was er een stijging met 40 procent. Dit jaar is dat 29 procent. Dat is heel veel. Ze brengt de verhouding tussen de heffingen enerzijds en de algemene middelen anderzijds op 51 tegenover 49 procent. De verschuiving is ten nadele van de algemene middelen.

Dat de dotatie op 3 jaar tijd is verdriedubbeld, staat vast. Men moet dan ook politieke duidelijkheid scheppen voor wat er tijdens deze legislatuur en ook daarna zal gebeuren. We moeten dit debat op korte termijn voeren.

Bij de uitgaven is er een stijging door de problematiek van de Aquafinstructuur en de gevolgen daarvan. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat we daar in het voorjaar een beleidslijn voor moeten uitstippelen. In de begroting zijn een paar evoluties merkbaar, bijvoorbeeld de verdubbeling van de subsidiëring voor gemeentelijke rioleringen. Dit is een noodzakelijke maatregel, want 2005 zal er bijzonder snel zijn.

Met welke grote vragen blijven we zitten ? Ten eerste of de vastgelegde tijdsbestekken wel zullen volstaan om een aantal doelstellingen te halen die op zichzelf zeker verantwoord zijn. Ik wens daarover geen polemiek aan te gaan, maar het is een feit dat men in de afgelopen jaren vaak sneller is gegaan met de structuren dan met de uitvoering van het beleid. U moet dit niet partijpolitiek interpreteren. Het is gewoon een vaststelling. Wat betreft milieu en natuur willen we natuurlijk niet alleen dat het beleid goed vooruitgaat, maar ook dat er inzake de structuren goede, degelijke langetermijnbeslissingen worden genomen.

Ik ga daarom kort in op de discussie over het rapport van het Rekenhof met betrekking tot de werking van het Fonds in de voorbije vijf jaar. Wij zijn het eens met een aantal opmerkingen in dit rapport. Het deed me plezier dat de discussie erover in de commissie op een verstandige manier is gevoerd en dat er een gemeenschappelijke visie tot stand is gekomen. Net zoals vorig jaar hebben wij gepleit voor de uitzuivering van het Fonds, en voor het afschaffen van een aantal onterechte uitgaven. Mevrouw de minister, wij vragen u om hier nu hoogdringend werk van te maken. U hebt dat met zoveel woorden toegezegd. We vragen u ook om eveneens hoogdringend een visie te formuleren op

de langetermijnkosten en op het heffingenbeleid. De inkomsten hangen daar immers mee samen.

Minister Vera Dua : Mijnheer Wille, ik heb mij inderdaad ertoe geëngageerd om daar werk van te maken. Een uitdrukkelijke voorwaarde was daarbij evenwel dat alle DAB's samen zouden worden uitgezuiverd. We mogen niet beginnen met alleen het MINA-fonds aan te pakken, hoewel ik het ermee eens ben dat zo'n actie nodig is. Er heersen daar toestanden waarover ik zelf versted sta.

De heer Paul Wille : Mevrouw de minister, u bent mij voor geweest. De volgende zinnen van mijn betoog luidden namelijk : 'Daarenboven is het zeer hoge kassaldo niet meer te rechtvaardigen. Wij denken dat er ernstig moet worden nagedacht over de status van het MINA-fonds als DAB, doch dit is geen discussie die enkel het MINA-fonds aanbelangt : ze dient uitgebreid te worden naar alle DAB's. Deze techniek geeft immers teveel aanleiding tot afwijkingen van de algemene begrotingsprincipes, de tenlastelegging van niet-milieu-uitgaven en het in de hand werken van het financieren de karakter van de heffingen.' We zijn het dus eens.

Bovendien is er een gebrek aan transparantie die de controlefunctie van het parlement op termijn dreigt uit te hollen. Dat moeten we te allen prijze zien te vermijden. Mevrouw de minister, ik pleit er dan ook voor om de visie die we met elkaar en met de commissie delen in de praktijk te brengen. Ik hoop dat we het ook in het voorjaar meermaals met elkaar eens zullen zijn, zowel wat betreft het beleid als het structureel kader. Mevrouw Dua, wij delen alleszins uw visie op het beleidsuitvoerend niveau, en de VLD zal voor dit aspect van de begroting uw beleid volledig steunen. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de gewestplannen worden stilaan vervangen door ruimtelijke structuurplannen en door ruimtelijke uitvoeringsplannen op drie niveaus : het Vlaams Gewest, de provincies en de gemeenten. De gemeenten zouden hierdoor meer bevoegdheden krijgen. De gemeente mag van het richtinggevende gedeelte van het provinciaal structuurplan niet afwijken, tenzij het onvoorziene ontwikkelingen van de ruimtelijke behoefte van de verschillende maatschappelijke activiteiten betreft of het om dringende sociale, economische of budgettaire redenen gaat. De uitzonderingsgronden voor een afwijking

Huybrechts

moeten uitgebreid worden gemotiveerd. Uiteraard kan de provincie dergelijke afwijkingen afkeuren.

Het komt erop neer dat men het de gemeenten onmogelijk heeft gemaakt om alle zonevreemd gemaakte woningen volledig woonrecht te geven. In bepaalde gevallen zal dit lukken, maar veel eigenaars zullen het kind van de rekening worden. Wat gaat de minister doen met het door België op 3 oktober 1985 ondertekende, en op 8 juni 1992 goedgekeurde verdrag van Granada ? Dit verdrag legt ondubbelzinnig het principe vast dat de mogelijkheid moet bestaan om het oude gebouw aan de eisen van de hedendaagse samenleving aan te passen en dat men het een nieuwe, economisch-rendabele bestemming mag geven.

Dit verdrag geldt zowel voor beschermde als voor niet beschermde, oude gebouwen die waardevol zijn. In het Vlaams decreet op de ruimtelijke ordening is het verdrag van Granada alleen voor zonevreemd geklasseerde monumenten overgenomen. Zelfs in dat geval hangt de toelating tot verbouwen of wijzigen van de bestemming af van de eigenmachtige beslissing van de ambtenaar voor monumentenzorg.

Minister Dirk Van Mechelen : Wij hebben het decreet inderdaad in april 2000 gewijzigd om voor de zonevreemde monumenten in een permanente oplossing te kunnen voorzien. De Vlaamse regering heeft in haar beslissing van 6 oktober 2000 manifest bevestigd dat het de bedoeling is om voor zonevreemde woningen, of woningen die met een geldige bouwvergunning zijn opgericht maar zonevreemd zijn geworden door de gewestplannen, planologische oplossingen te zoeken of via stedenbouwkundige voorschriften in een oplossing te voorzien. Ik stel voor om deze documenten na te kijken.

De heer Pieter Huybrechts : Wanneer zal dit doorgang vinden ? Op dit moment staat alles nog open.

Minister Dirk Van Mechelen : Zoals u weet, staat in het decreet van 18 mei 1999 dat de gemeenten tegen 30 april 2005 hun gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen moeten maken. Ik nodig ieder gemeentebestuur uit de volle verantwoordelijkheid op te nemen.

De heer Pieter Huybrechts : Het nieuwe decreet bepaalt ook dat men voor een zonevreemde woning, die geheel of gedeeltelijk beschadigd is, een vergunning nodig heeft om te mogen heropbouwen

of verbouwen. Ik weet dat dit decreet eventueel zal worden aangepast, maar op dit ogenblik is dit niet het geval. Uiteraard moet men aan een aantal strikte voorwaarden, die zijn terug te vinden in artikel 145, voldoen. Bovendien kan de gemachtigde ambtenaar de vergunning weigeren, namelijk wanneer hij meent dat de goede ruimtelijke ordening wordt geschaad en onder meer de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden. Welk verweer heeft men hiertegen ? Wie een zonevreemde woning heeft, gelegen in een groen gebied of in natuurgebied, natuurgebied met een wetenschappelijke waarde, een natuurreservaat, natuurontwikkelingsgebied, bosgebied, valleigebied, brongebied, agrarische gebied met een ecologische waarde of belang of agrarische gebied met een bijzondere waarde, hoeft niet eens een aanvraag in te dienen. In deze gebieden heropbouwen, is op dit ogenblik nog steeds geheel verboden.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Huybrechts, u zou er goed aan doen het aangepaste decreet te lezen. U vergist zich in het wettelijk gedeelte. Ik vraag mij af welke visie op milieu en ruimtelijke ordening het Vlaams Blok erop nahoudt. In het ene geval gaan we volgens u niet ver genoeg en moeten alle verbrandingsovens in Vlaanderen worden gesloten, in het andere geval zegt u dat het beleid niet mag raken aan zonevreemde woningen, gebouwen en weekendverblijven die zijn opgericht in natuurzones. U zou er goed aan doen een duidelijke keuze te maken.

De heer Pieter Huybrechts : Het Vlaams Blok vraagt dat alle bestaande gebouwen bij decreet tot woonzone worden verklaard. Op die manier wordt niet alleen het probleem van de historisch waardevolle, zonevreemd gemaakte gebouwen opgelost, maar dat van alle zonevreemde woningen. Dit is ons standpunt.

Een ander probleem is het fundamenteel oneerlijke systeem van de planschade. Planschade wordt berekend als het verschil tussen de waarde van een goed op het ogenblik van de verwerving, verhoogd met de lasten en kosten en een gecorrigeerde inflatie, en de waarde van het goed op het ogenblik van het ontstaan van het recht op schadevergoeding na de inwerkingtreding van het ruimtelijk uitvoeringsplan. Voor planbaten kiest men voor een forfaitair systeem. Men gaat hierbij uit van een basisbedrag per vierkante meter. Dat wordt gecorrigeerd volgens de ligging en de bestemming van het goed. De correctiefactor voor de ligging wordt echter vastgesteld voor heel het arrondissement, ongeacht of het goed in Borgerhout of in 's-Gravenwezel ligt. In beide gemeenten gelden blijkbaar soortgelijke

Huybrechts

grondprijzen. Of de vastgoedmarkt daar ook zo over denkt, is een andere vraag. U zult minstens moeten toegeven dat het systeem van planbaten en planschade niet optimaal is.

Wat de afbraakpolitiek betreft, stuurden uw diensten op 10 oktober, twee dagen na de gemeente- en provincieraadsverkiezingen, brieven naar verschillende eigenaars met weekendverblijven. In deze brieven stond dat bij gebrek aan vrijwillig herstel in de oorspronkelijke toestand voor 15 november 2000, de procedure van ambtshalve uitvoering zou worden opgestart. Enerzijds legt men de verantwoordelijkheid voor de eventuele regularisatie van de weekendverblijven bij de gemeenten, anderzijds gaan de diensten van de minister over tot de ambtshalve uitvoering van jarenoude vonnissen, ondanks de verklaring van de minister dat er tot nader order geen weekendverblijven meer zouden worden afgebroken.

Is het de bedoeling om voor de eventuele invoering van een verjaringstermijn voor bouw misdrijven, vooralsnog een groot aantal weekendverblijven en andere gebouwen waarop een bouwovertredding rust, te laten verdwijnen? Zijn dit de toegevingen die de VLD aan de SP, VU&ID en Agalev moet doen om een eventuele verjaringstermijn voor bouw misdrijven te voorkomen?

Zonevreemde woningen, planbaten, planschade, bouw misdrijven, het zijn maar enkele facetten die aangeven dat het RSV mank loopt en dat er nog heel wat aan gesleuteld moet worden. Ik wil de minister dan ook voorstellen niet enkel rekening te houden met de ruimtelijke draagkracht maar ook met de rechten van eigenaars en bewoners. (*Applaus bij het VB*)

Minister Dirk Van Mechelen : Wat zijn de rechten van mensen die hebben gebouwd zonder bouwvergunning?

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.30 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 13.23 uur.*
